AB „PANEVĖŽIO KELIAI“ LEIDINYS

Kelio žmonės

VIENUOLIKTIEJI LEIDIMO METAI | 2018 M. BALANDIS NR. 33 | www.paneveziokeliai.lt

PROTINGOS MINTYS

„Sėkmė - tai sugebėjimas judėti nuo vienos nesėkmės prie kitos, neprarandant entuziazmo“.

Vinstonas Čerčilis

INFRASTRUKTŪROS PROJEKTAMS – AUKSO MEDALIAI UŽ GROŽĮ IR FUNKCIONALUMĄ

Iš kairės: LR ministras pirmininkas Saulius Skvernelis, AB „Panevėžio keliai“ generalinis direktorius Virmantas Puidokas, Anykščių rajono savivaldybės Meras Kęstutis Tubis, Lietuvos pramonininkų konfederacijos prezidentas Robertas Dargis.

2017-ųjų gruodžio 15 dieną Lietuvos Respublikos Vyriausybėje iškilmingai įteikti prestižiniai konkurso „Lietuvos metų gaminys 2017“ apdovanojimai. Lietuvos pramonininkų konfederacijos rengiamas konkursas – vienas labiausiai atspindinčių šalies ūkio pažangą renginys, kuriam pateikiamos įvairių šalies ūkio šakų naujovės, įsitvirtinusios rinkoje ir jau pelniusios vartotojų pripažinimą. Trys AB „Panevėžio keliai“ grupės įmonių pateikti projektai tapo šio konkurso laureatais 2017 metais.

Aukso medaliu įvertintas bendras AB „Panevėžio keliai“ ir Anykščių rajono savivaldybės administracijos rengtas projektas „Nestandartiniai vizualiniai sprendimai Anykščių miesto gatvėse“. Aukščiausio įvertinimo sulaukė Lietuvos automobilių kelių direkcijos prie LR susisiekimo ministerijos užsakymu „Panevėžio kelių“ vykdytas projektas „Žemaitkiemio sankryžos

nukelta į **16 psl.**

SPARNUOTAS GYVENIMAS, VADOVAUJANTIS DEŠIMČIA DIEVO ĮSAKYMŲ

Visuomet santūrus, malonus ir geranoriškas, pagarbus ir argumentuotas diskusijose, įžvalgus strategas bei analitikas darbe, labai rūpestingas, mylintis vyras ir tėvas. Tokį Valdą Šimoliūną prisimena AB „Panevėžio keliai“ darbuotojai. Jo šeima ir artimiausi draugai, regis, ir praslinkus dešimtmečiui vis dar jaučia skausmą ir tuštumą, kurios užpildyti nepajėgus laikas ir nauji įspūdžiai.

Valdas Šimoliūnas. 2007 metų birželis.

2018-ųjų sausio 15 dieną sukako dešimt metų, kai atsisveikinome su gerbiamu ir mylimu kolega, AB „Panevėžio keliai“ stebėtojų tarybos pirmininku Valdu Šimoliūnu.

Akcinė bendrovė „Panevėžio keliai“ buvo pirmoji ir vienintelė Valdo Šimoliūno darbovietė. Profesinę karjerą 1983 metais pradėjęs kaip darbų vykdytojas Panevėžio kelių statybos valdyboje Nr. 5, vėliau tapo Planavimo ir ekonomikos skyriaus vadovu, finansų ir ekonomikos direktoriumi. Keičiantis įmonės statusui Valdas dirbo bendrovės valdyboje, stebėtojų taryboje, o 2004-aisiais buvo išrinktas stebėtojų tarybos pirmininku. 25 metus trukusią jo profesinę karjerą nutraukė staigi mirtis, ištikusi 2008 metais. Valdas užgeso toli nuo namų, Italijoje. Jam išėjus daug asmeninių ir profesinių planų taip ir liko planais bei svajonėmis.

Valdas Šimoliūnas dar mokykloje susidomėjo aviacija. Šis pomėgis lydėjo jį visą gyvenimą. Aktyvios sportinės veiklos Valdas atsisakė dėl pablogėjusios sveikatos, tačiau nuoširdžiai padėjo tobulėti jauniesiems sklandytojams. Valdo atminimas buvo pagerbtas 2008 metų vasarą Rojūnuose, Panevėžio rajone, vykusioje aviacijos šventėje įsteigiant jo vardo prizą lėktuvų ralio varžybų nugalėtojui. 2008 metų birželį vykusios aviacijos šventės metu buvo pristatytas ir videofilmas „Žmogaus sparnai“, skirtas Valdui atminti. Šį filmą tuo metu išvydo tik patys artimiausi jo žmonės: žmona, sūnūs, brolis, kolegos kelininkai ir aviatoriai.

nukelta į **6 psl.**

NETEKOME KOLEGŲ

Žydrūnas Chmelevskis
(1975 01 29 – 2018 04 15)

Apgailestaudami pranešame skaudžią žinią, kad AB „Panevėžio keliai“ kolektyvas neteko perspektyvaus ir gerbiamo specialisto, mylimo kolegos Žydrūno Chmelevskio. Nuoširdžiai užjaučiame jo šeimą, artimuosius, bičiulius, bendradarbius.

Mūsų bendradarbio gyvybė užgeso sekmadienį, balandžio 15 d., namuose Vilniaus rajone. Tikėtina, kad mūsų kolega iš gyvenimo pasitraukė savo noru. Visi esame sukrėsti tokios skaudžios nelaimės.

Žydrūnas Chmelevskis AB „Panevėžio keliai“ dirbo vienuolika metų. Nuo 2007 m. vasario – projektų inžinieriumi, o nuo 2015 m. gegužės 1 d. – statybos vadovu projektų valdymo grupėje.

Žydrūnas buvo įgijęs teisę eiti ypatingo statinio statybos vadovo pareigas.

Tarp pastaraisiais metais jo drauge su kolegomis įgyvendintų projektų – konkurso „Lietuvos metų gaminys 2017“ Aukso medaliu apdovanotas Žemaitkiemio sankryžos rekonstrukcijos magistralėje A2 projektas. Žydrūnas Chmelevskis buvo vienas iš šio objekto statinio statybos vadovų. Jis taip pat vykdė „Rail Baltica“ europinės vėžės geležinkelio statybos nuo Lenkijos ir Lietuvos sienos iki Kauno projekto valdymo darbus, rekonstravo Vilniaus pietinį išorinį apvažiavimą. Paskutinis Žydrūno projektas – pėsčiųjų viaduko per „Rail Baltica“ geležinkelį Šeštokuose, Lazdijų rajone, įrengimas.

Šių metų sausio 29 d. Žydrūnui sukako 43 metai. Buvo vedęs, drauge su žmona augino sūnų Arijų.

2017 m. balandžio 25 d. panašiomis aplinkybėmis iš gyvenimo pasitraukė AB „Panevėžio keliai“ techninio direktoriaus pavaduotojas Alfredas Pakštas. Sunkią netekties valandą pagerbkime išėjusiuosius, padėkime jų artimiesiems išgyventi praradimo skausmą.

Pastaraisiais metais kolektyvas patyrė ir daugiau skaudžių netekčių. 2017 m. kovo 1 d. mirė vairuotojas Reneldas Pukėnas, kovo 7-ąją – elektrikas Fiodoras Kuznecovas, gegužės 13-ąją – automobilių šaltkalvis Alvydas Kišonas, gruodžio 14 d. atsisveikinome su brigadininku Remigijumi Zavarskiu.

2017 m. netekome ilgamečio AB „Panevėžio keliai“ darbuotojo, pastaraisiais metais dirbusio UAB „Keltecha“, suvirintojo-šaltkalvio Algio Meškausko. Anapilin mūsų kolega išėjo jau būdamas pensijoje.

Atsisveikinome su dviem UAB „Ukmergės keliai“ darbuotojais. Pernai kovo 8-ąją netekome technikos direktoriaus Svetoslavo Kondrašovo, rugsėjo 3 d. anapilin išėjo ilgametis dirbtuvių vedėjas, jau buvęs pensijoje, Vytautas Bartkus.

Tragiškai susiklostė mūsų kolegos Vytauto Valterio likimas. Nuo 2012 m. „Panevėžio keliuose“ dirbęs jaunas, perspektyvus inžinierius, 2015-aisiais pradėjo dirbti įmonėje „PK Road“. Namiškiai ir kolegos Valterio pasigedo 2017 m. sausio pradžioje, kai jis neįsėdo į lėktuvą, turėjusį nuskraidinti jį į darbovietę Švedijoje. Jo kūnas tik kovo pabaigoje buvo rastas upėje. Tikėtina, kad Valteris tapo nelaimingo atsitikimo auka.

Dalijamės mūsų visų užuojauta ir liūdesiu. Ilsėkitės ramybėje.

AGRESYVIOS KONKURENCIJOS AKIVAIZDOJE PRIVALOME ĮTEMPTI VISAS JĖGAS

Bėgimas su kliūtimis. Taip, matyt, reikėtų apibūdinti jau pasibaigusius 2017 metus. Tik distancijos, skirtingai nei lengvojoje atletikoje, dažniau primena sprintą. Būtent sprintą, nes darbų sparta privaloma ir dėl nuolat tobulinamų technologijų, kurios mums suteikia konkurencinį pranašumą, ir dėl siekio didinti darbo efektyvumą, kas sumažina objekto savikainą, ir dėl natūralių profesinių ambicijų pateikti vartotojui baigtą produktą per kaip įmanoma trumpesnį laiką.

Kliūčių laukas išdėliotas labai sudėtingai. Apie praėjusius veiklos metus, atnešusius nemažai praradimų ir naudingų patirčių, pasikeitusias rinkas ir artimiausias perspektyvas kalbamės su AB „Panevėžio keliai“ generaliniu direktoriumi Virmantu PUIDOKU.

– 2017 metais dar kartą savo kailiu patyrėme, kad laikas – labai ribotas resursas. Buvo darbų, kurių nespėjome atlikti laiku, nors ir dėl objektyvių priežasčių.

– Laiko resursas visuomet ribotas, kaip ir daugelis kitų. 2017 metais mes laiko tikrai nešvaistėme, net Kalėdas sutrumpinome, kad daugiau darbų spėtume atlikti. Išgyvenome gražius, itin darbingus metus. Kai kas pavyko. Mūsų objektai tradiciškai įvertinti konkurso „Lietuvos metų gaminys 2017“ Aukso medaliais. Tikrai esame tokio vardo nusipelnę, ir tai ne vieninteliai projektai, kuriuose parodėme išskirtinius savo gebėjimus. Manau, kad tos tradicijos ir toliau tęsis. Baigėme kitus svarbius projektus, tikrai turėsim, ką Lietuvai parodyti. Tarp jų – valstybinės reikšmės krašto kelio Nr. 125 Biržai–Raubonys dviejų ruožų rekonstrukcijos projektai, Grigiškių transporto mazgo III etapo darbai, 135 kilometrų žvyrkelių rekonstrukcija, svarbių vietinių ir krašto kelių ruožų rekonstrukcija, gatvių atnaujinimo darbai, dviejų tarptautinės magistralės „Via Baltica“ ruožų plėtra. Tikimės teigiamo įvertinimo VšĮ „Skaitmeninė statyba“ ir Statybininkų asociacijos surengtame BIM konkurse, kuriam pristatėme mūsų įgyvendintą greitosios žiedinės sankryžos statybos Panevėžio rajone, „Via Baltica“ trasoje, projektą.

– Gamybos apimčių prasme 2017 metai AB „Panevėžio keliai“ įmonėms buvo vieni intensyviausių, tačiau veiklos rezultatai labai kuklūs.

– AB „Panevėžio keliai“, be antrinių ir asocijuotų įmonių, 2017 metais uždirbo 65,7 mln. eurų pajamų, o tai yra 16,1 mln. eurų daugiau nei 2016-aisiais. Turėjome pelno iš finansinės veiklos, tačiau gamybinė veikla buvo nuostolinga. Patyrėme 2,1 mln. eurų nuostolių. Neigiamus rezultatus sąlygojo pakitusi situacija rinkoje, didžiulė konkurencija ir daugybė kitų priežasčių.

Virmantas Puidokas.

Pagrindinis veiksnys, turėjęs įtakos nuostolių susidarymui, yra beatodairiška, agresyvi konkurencija, kai siekiama ne laimėti, o priversti konkurentą prisiimti per dideles rizikas. Jeigu būtume vertinę absoliučiai visas galimas rizikas ir į konkursus ėję su nekonkurencinga kaina, būtume jų nelaimėję. Vis dėlto dirbdami mes patyrėme mažiau nuostolių, nei būtume tų objektų atsisakę ir nedirbę. Pavyzdžiui, Grigiškių transporto mazgo III rekonstrukcijos etapo konkurse mūsų kaina buvo antra pagal dydį, o ne mažiausia, tačiau pelno šis objektas mums nedavė.

Rangovo vaidmuo visuose projektuose yra nepavydėtinas, nes būtent rangovas atiduoda vartotojui galutinį produktą. Iki jo įgyvendinimo reikia kompensuoti užsakovo neveiklumą, ištaisyti visas projektuotojų klaidas, atlikti archeologinius tyrinėjimus, rekonstruoti projekte nepažymėtus požeminius tinklus, nes prisiėmei visas įmanomas rizikas. 2008 metų ekonominė krizė padarė mažiau nuostolių nei ši. Dabar atėjo tikroji krizė. Kita vertus, krizė yra puiki galimybė tobulėti, peržiūrėti savo resursus, ištaisyti klaidas, sukurti naujas priemones. Tuo ir pasinaudokime.

– Kokią įtaką kelių sektoriui padarė valstybinių kelių priežiūros įmonių pertvarka?

– Praėjusiais metais iš 11 regioninių kelių priežiūros įmonių suformuota valstybės įmonė „Kelių priežiūra“. Kokios įtakos rinkai turės šie pasikeitimai, šiandien vertinti dar anksti. Tai priklausys nuo naujosios įmonės vykdomų viešųjų pirkimų politikos, nuo jos aktyvumo savarankiškai dalyvaujant viešųjų pirkimų konkursuose ir nuo to dalyvavimo rezultatų.

– Apibūdinant situaciją šalies ūkyje vis dažniau naudojama valstybinio kapitalizmo sąvoka. Kas tai?

– Trumpai – tai valstybės dalyvavimas versle, konkuruojant su verslu ir taip sukuriant netinkamas sąlygas. Verslas ir valstybė neturėtų konkuruoti. Valstybė turėtų pasirinkti tuos produktus ir paslaugas, kurių rinkai nepateikia verslas.

– 2017 metų pabaigoje statybų sektorius gavo naują „dovaną“. Konkurencijos taryba UAB „Irdaiva“ ir AB Panevėžio statybos trestas skyrė milžiniškas baudas už tariamąjį konkurencijos pažeidimą teikiant bendrus pasiūlymus viešuosiuose pirkimuose.

– Projektų vykdymas vadovaujantis jungtinės veiklos sutartimis yra įtvirtintas viešuosius pirkimus reglamentuojančiuose teisės aktuose. Tokiu pat principu dirba ir kelių sektoriaus įmonės. Todėl konkurencijos tarybos sprendimas ir yra apskųstas teisme. Tokio sprendimo įsiteisėjimas sukurtų praktiką, kuri reikalautų peržiūrėti tūkstančius jau įgyvendintų projektų, iš esmės pakeistų viso statybų sektoriaus veiklos principus. Tokie sprendimai negali būti įgyvendinami atbuline data.

Šiuo metu verslas nežino gairių. Gairės turi būti aiškiai nustatytos Konkurencijos įstatyme.

– Prisiminkime tariamojo kelių ploninimo temą. Kaip veikia naujieji kelių kokybės standartai, kiek jie turėjo įtakos gamybos rezultatams?

– Kelių kokybę reglamentuojantys standartai keitėsi ta prasme, kad leistini nuokrypiai nuo projektinio storio dabar yra skaičiuojami ne procentais, o nustatytas konkretus tolerancijos dydis – 4 milimetrai. Leistina paklaida nedidelė, bet ji nedaug kuo skiriasi nuo anksčiau galiojusių standartų. Kelių sektoriaus įmonės, naudojančios skaitmeninės statybos įrankius, įsidiegusios automatines mechanizmų valdymo sistemas, tą kokybės lygį pasiekia nesunkiai.

Kaip reikalaujamą kokybę užtikrina šiuolaikiškų gamybos priemonių neturinčios kompanijos, man yra mįslė. Kvalifikacijos kartelė viešųjų pirkimų konkursuose nuleista taip žemai, kad menkos patirties turinčios bendrovės dėl tų pačių užsakymų konkuruoja su gerokai aukštesnės kvalifikacijos kompanijomis ir jų siūlymai užsakovą tenkina. Anksčiau tik juokavau, kad bet kuris etnografinis ansamblis gali dalyvauti kelių statybos konkursuose, tačiau dabar tas laikas jau atėjo. Ne tik dalyvauja, bet ir laimi. Priešingu atveju į sudėtingus valstybinius užsakymus negalėtų pretenduoti neseniai veiklą pradėjusi valstybinė kelių priežiūros įmonė.

– Kokios įtakos gamybos organizavimui turi Jūsų minėti įgyvendinimo priimant rangovų atliktus darbus principų pasikeitimai? Kuo jie pasireiškia?

– Pasireiškia tuo, kad užsakovas kiekvieną paklotą kelio konstrukcijos sluoksnį tikrina, matuoja, vertina ir fiksuoja kaip atliktą darbą atskirai. Neigiamos įtakos šis procesas turi

Lietuvos valstybės atkūrimo šimtmečio išvakarėse AB „Panevėžio keliai“ kolektyvas iškėlė šimtą vėliavų.

AGRESYVIOS KONKURENCIJOS AKIVAIZDOJE PRIVALOME ĮTEMPTI VISAS JĖGAS

tada, kai užsakovo atstovas į objektą atvyksta ne tuomet, kai darbas padarytas, o, tarkim, po savaitės. Įrengtas kelio pagrindo sluoksnis, nepaklojus jį apsaugančio asfalto sluoksnio, veikiamas atmosferos kritulių per savaitę gali prarasti savo fizines savybes, todėl tenka jį saugoti, prižiūrėti, prireikus – atkurti. Atliekant tą patį darbą du kartus, projekto rentabilumas mažėja.

– Prieš metus, 2017-ųjų balandį, Specialiųjų tyrimų tarnybos pareigūnai vykdė procesinius veiksmus mūsų bendrovės ir jos darbuotojų atžvilgiu. Buvo atliktos kratos darbo vietose, darbuotojų namuose, dviem mūsų vadovams pareikšti įtarimai.

– Šis įvykis rezonavo ir padarė stiprią neigiamą įtaką visam sektoriui ir mūsų reputacijai. Kaip ir kiti plačiai išviešinti tyrimai, kai įtarimai paskelbiami plačiai, visuomenė ir valdžios institucijos įtariamuosius nuteisia tyrimui vos prasidėjus, nelaukiant jo rezultatų. Esame komanda, sutelkėme jėgas ir dirbame toliau. Kada nors sužinosime ir rezultatus.

– Pareigūnų vizitai mūsų bendrovėje sutapo su labai skaudžiu įvykiu. 2017 metų balandžio 25-ąją bendrovės patalpose prieš save ranką pakėlė ilgametis įmonės darbuotojas, mylimas kolega ir gerbiamas vadovas Alfredas Pakštas.

– Tai labai skaudi tema. Šis įvykis ir jo aplinkybės sukrėtė visą kolektyvą. Taip pat labai skaudu į paskutinę kelionę lydėti mūsų projektų valdymo grupės darbuotoją Žydrūną Chmelevskį. Jis iš gyvenimo pasitraukė balandžio 15 dieną. Gedime visų mūsų žmonių, su kuriais turėjome atsisveikinti. Nuoširdžiai užjaučiame mirusiųjų šeimas, artimuosius, draugus.

Vyraujančios negatyvios tendencijos, žinoma, turi įtakos visų mūsų psichologinei būklei, darbui ir asmeniniam gyvenimui. Jeigu žmogus turi problemų asmeniniame gyvenime, kaip stabilumo garantas jam galėtų pasitarnauti profesinė veikla. Bet profesinėje veikloje taip pat vyrauja nesibaigiančios įtampos. Esame apšmeižti, apvaginti, nuvertinti. Turime išmokti gyventi ir dirbti esant stresinei situacijai.

– Vasario mėnesį AB „Panevėžio keliai“ kolektyvas išsirinko jų interesams atstovausiančią darbo tarybą. Ji rinkta remiantis visuotine ir lygia rinkimų teise, slaptu balsavimu tiesioginiuose rinkimuose. Tai – vieni svarbiausių rinkimų įmonės gyvavimo istorijoje. Aktyviau ir rimčiau buvo ruoštasi tik 1988 metais sudarant Lietuvos Persitvarkymo Sąjūdžio KSV-5 rėmimo narių grupę.

– Darbo tarybos sudaromos tuomet, kai įmonėje nėra veikiančios profesinės sąjungos, kuri visaverčiai atstovautų visų darbuotojų interesams. Mūsų kolektyvas aktyviai dalyvavo rinkimuose, pasiūlė labai stiprius, tarp darbuotojų didelį autoritetą turinčius kandidatus. Tai liudija, koks mūsų kolektyvas susitelkęs. Linkiu naujajai tarybai konstruktyvaus darbo.

– Pozityviai nuteikia ir dar vienas AB „Panevėžio keliai“ įgyvendintas projektas. Bendradarbiaujant su Panevėžio kolegija ir Lietuvos automobilių kelių direkcija 2017 metais Panevėžio kolegijoje įteisinta ir sėkmingai pradėjo darbą nauja studijų programa „Kelių inžinerija“.

– Projektas startavo labai sėkmingai. Kolegijos naujokų būryje – ir 24 kelių inžinerijos studijų programos pirmakursiai, pasirinkę tęstinės formos studijas ir pasiryžę studijuoti neatsitraukdami nuo tiesioginio darbo. Praėjusių metų spalį „Panevėžio kelių“ bazėje vyko studentų pažintinė praktika, šių metų balandį organizuota geodezijos praktika. Labai džiaugiuosi, kad tarp studentų – 7 mūsų bendrovės darbuotojai, pasiryžę gilinti žinias savo pasirinktoje srityje. Tikiuosi, kad naujaisiais mokslo metais mūsų darbuotojų, pasirinkusių studijas Panevėžyje ir pasiryžusių įgyti kelių inžinieriaus specialybę, bus ne mažiau.

– Prasidėjo naujasis – 2018 metų darbų sezonas. Kokios mūsų perspektyvos?

– Sezoną pradėjome labai darbingai. Tęsiami praėjusiais metais įpusėti Panevėžio miesto aplinkkelio I etapo darbai, apimantys 10,53 kilometro ilgio aplinkkelio dalį nuo Šilagalio sankryžos iki Šiaulių kelio. Šiais metais pradėjome ir projekto, apimančio Panevėžio miesto aplinkkelio dalies nuo Šiaulių iki Pasvalio kelio rekonstrukcijos darbus. Tai – II etapas.

Iki šių metų pabaigos II etape planuojama 11,53 kilometro ilgio aplinkkelio dalį išplatinti iki trijų eismo juostų pagal eismo organizavimo schemą 2+1, rekonstruoti 2 esamus tiltus ir 2 viadukus, įrengti žiedinę sankryžą, 4 vieno lygio sankryžas rekonstruoti į dviejų lygių, įrengiant tunelinius viadukus su privažiavimo ir jungiamaisiais keliais. Be to, mūsų kompanija šiame projekte yra įsipareigojusi suprojektuoti bei įrengti greičio valdymo ir įspėjimo sistemas visame kelio A17 Panevėžio aplinkkelyje. Minėtos sistemos apima oro stebėjimo posto ir eismo intensyvumo matavimo posto įrengimą bei 25 kintamosios informacijos ženklų aplinkkelyje įrengimą.

Tęsiami pernai pradėti kelio Nr. 122 Daugpilis–Rokiškis–Panevėžys ruožo rekonstravimo darbai. Sutarties įgyvendinimo metu rekonstruojamas 7,85 km ilgio valstybinės reikšmės kelio ruožas. Kovo mėnesį pasirašyta sutartis dėl darbų Latvijoje – valstybinio kelio A6 Ryga–Daugpilis–Kraslava–Baltarusijos siena dangos atnaujinimo 9,56 kilometro ilgio ruože. Drauge vykdome kitus projektus, taip pat nuolat dalyvaujame viešųjų pirkimų konkursuose naujiems užsakymams gauti.

Lietuvos automobilių kelių direkcija balandžio 11 d. paskelbė pirmąjį betoninio kelio Vilnius–Utena rekonstrukcijos konkursą. Iš viso ketinama skelbti kelis tokius rangos konkursus atskiriems ruožams rekonstruoti.

Valstybinės reikšmės žvyrkelių atkarpų, jungiančių asfaltuotus kelių ruožus, asfaltavimo programai numatyta skirti per 53 mln. eurų. Šiais metais planuojama išasfaltuoti daugiau kaip 300 kilometrų žvyrkelių.

Geležinkelių srityje LR susisiekimo ministerijos 2018 metais planuojamų įgyvendinti ir ES lėšomis finansuojamų projektų sąraše dominuoja su „Rail Baltica“ europinės vėžės tiesimu susiję darbai, t. y. linijos nuo Lenkijos ir Lietuvos sienos iki Kauno elektrifikavimas ir tobulinimas bei naujo ruožo nuo Kauno iki Lietuvos ir Latvijos sienos parengiamieji darbai.

Baigdamas noriu padėkoti mūsų akcininkams, stebėtojų tarybai, valdybai už operatyvius, bendrovės interesus atitinkančius sprendimus. Visiems mūsų direktoriams, viduriniosios grandies vadovams, visiems darbuotojams – ačiū už nuoširdų darbą ir pastangas. Dėkoju mūsų partneriams, tiekėjams, užsakovams – už rodomą pasitikėjimą ir geranorišką bendradarbiavimą.

Sveikinu prasidėjus naujam darbų sezonui. Krizė – puiki galimybė kurti.

– Ačiū už pokalbį.

Vasario 16-osios išvakarėse bendrovės kolektyvas prisijungė prie LRT inicijuotos visuomeninės socialinės akcijos „Keliu vėliavą“.

Gyva žmonių ir vėliavų grandinė išsidriekė prie bendrovės administracinio pastato S. Kerbedžio gatvėje Panevėžyje. Su Gimtadieniu, Lietuva!

VEIKLĄ PRADĖJO PIRMOJI AB „PANEVĖŽIO KELIAI“ DARBO TARYBA

2018 m. vasario 14 d. AB „Panevėžio keliai“ kolektyvas pirmą kartą rinko savo atstovus į darbo tarybą. Vadovaujantis naująja LR darbo kodekso redakcija, bendrovėje buvo renkama 11 narių taryba. Tai – didžiausias galimas tokio darbuotojų interesams atstovaujančio organo narių skaičius.

Rinkimai, atsižvelgiant į bendrovės veiklos geografiją, buvo organizuoti trijuose miestuose: Panevėžyje, Rokiškyje ir Vilniuje. Išankstinis balsavimas vyko 2018 m. nuo vasario 9 d. 13 val. iki vasario 13 d. 17 val., o pagrindinis balsavimas – vasario 14-ąją.

Rinkimuose dalyvavo 369 turintys balso teisę darbuotojai, tai sudaro 62,86 proc. visų dirbančių žmonių (skaičiuojant nuo 587 darbuotojų). Tai – daugiau kaip pusė rinkimų teisę turinčių darbuotojų.

„Noriu pasidžiaugti mūsų darbuotojų aktyvumu. Realiai savo valią rinkimuose išreiškė beveik visi tuo metu bendrovėje dirbę žmonės. Kai kurie atėjo balsuoti net ir savo atostogų ar ligos metu. Dalis darbuotojų pasinaudojo galimybe iš anksto išreikšti savo valią raštu“, – sakė darbo tarybos rinkimų komisijos pirmininkė, AB „Panevėžio keliai“ teisės ir personalo tarnybos vadovė Vaida Jėčienė.

Darbo taryba buvo renkama iš 23 kandidatų, kuriuos pasiūlė patys darbuotojai. Daugiausia, per 200 balsų, surinko bendrovės apskaitininkė Jolanta Žilaitienė (264 balsai), transporto padalinio vadovas Saulius Činikas (251 balsas), darbų vykdymo padalinio vadovas Ričardas Legis (231 balsas), darbuotojų saugos ir sveikatos tarnybos vadovas Kęstutis Simonavičius (221 balsas). Net ir mažiausiai balsų surinkusiems kandidatams pasitikėjimą išreiškė 50 ir daugiau darbuotojų.

Darbo tarybos rinkimų komisija, bendrovės generalinio direktoriaus įsakymu, buvo sudaryta 2017 m. gruodžio 18 d. Jos sudėtyje dirbo ir rinkimų veiklas organizavo teisės ir personalo tarnybos vadovė Vaida Jėčienė (pirmininkė), inžinieriaus projektuotojo padėjėja Žaneta Januškaitė, biuro administratorė-personalo vadybininkė Inga Vaičionienė, projektų inžinierius Modestas Karalevičius, kelininkas Karolis Bimbiris, darbininkė Rasa Kavaliauskienė. Darbo tarybos rinkimų komisija atliko Darbo kodekse nurodytas darbo tarybos rinkimų organizavimo bei vykdymo funkcijas.

AB „Panevėžio keliai“ kandidatų į darbo tarybos narius surinktų balsų skaičius

(pateikiamas visas kandidatų sąrašas, išdėstytas pagal rinkimuose gautą balsų skaičių mažėjančia tvarka)

Nr.	Darbuotojo vardas, pavardė	Pareigos	Balsų skaičius
1.	Jolanta ŽILAITIENĖ	Apskaitininkė	264
2.	Saulius ČINIKAS	Transporto padalinio vadovas	251
3.	Ričardas LEGIS	Padalinio vadovas	231
4.	Kęstutis SIMONAVIČIUS	Darbuotojų saugos ir sveikatos tarnybos vadovas	221
5.	Ramūnas MEILUS	Statybos skyriaus vadovas	176
6.	Vytautas JUKNA	Inžinierius laborantas – DSSP inžinierius	169
7.	Algimantas Jonas JANUŠAUSKAS	Generalinio direktoriaus pavaduotojas rinkodarai	161
8.	Rikantas ZDANEVIČIUS	Brigadininkas	153
9.	Arturas PUCELIS	Šaltkalvis	147
10.	Vytautas STANKŪNAS	L. e. p. darbų vadovas	136
11.	Rolandas LUKOŠEVIČIUS	Brigadininkas	135
12.	Paulius JANKAUSKAS	Inžinierius laborantas	117
13.	Ričardas LIUGA	Padalinio vadovas	115
14.	Vilmantas STROLIA	Vairuotojas	106
15.	Donatas MAŽYLIS	Operatorius	105
16.	Raimondas ČEPELĖ	Bitumo ruošos operatorius	93
17.	Jonas LUKŠAS	Autogreiderio mašinistas	90
18.	Marijus DAMBRAUSKAS	Betonuotojas	85
19.	Gediminas KVILIŪNAS	Asfaltbetonio maišyklės operatorius	83
20.	Egidijus ČEPULIS	Bitumo ruošėjas	82
21.	Algis ULDUKIS	Sandėlio vedėjas	78
22.	Albertas KARPAČIAUSKAS	Operatorius	71
23.	Algis RUZAS	Sargas	58

Realiai savo valią rinkimuose išreiškė beveik visi tuo metu bendrovėje dirbę žmonės. Kai kurie atėjo balsuoti net ir savo atostogų ar ligos metu.

Kiekvienas „Panevėžio kelių“ darbuotojas, turintis teisę balsuoti darbo tarybos rinkimuose pagal Lietuvos Respublikos darbo kodekso 171 str. 1 d. (t. y. turintis bent 3 nepertraukiamų mėnesių darbo santykius su bendrove, išskyrus darbdavį ir pagal įstatymus, įgaliojimus ar steigimo dokumentus jam atstovaujančius asmenis), nuo 2017 m. gruodžio 19 d. 8 val. iki 2018 m. sausio 26 d. 17 val. galėjo siūlyti darbo tarybos rinkimų komisijai po vieną kandidatą į darbo tarybos narius.

Kandidatais galėjo būti siūlomi tik tie darbuotojai, kurie raštiškai išreiškė sutikimą būti kandidatais ir kurie pagal Lietuvos Respublikos darbo kodekso 170 str. 2 d. galėjo būti renkami darbo tarybos nariais. Tai yra sulaukę 18 metų ir kurių darbo santykiai su darbdaviu trunka ilgiau kaip 6 mėnesius.

2018 m. vasario 1 d. paskelbtas 23 kandidatų sąrašas. Darbo taryba rinkta remiantis visuotine ir lygia rinkimų teise, slaptu balsavimu tiesioginiuose rinkimuose. Rinkimai iki pat jų pabaigos buvo stebimi stebėtojų, o rinkėjų balsai, nepaisant rinkėjų gausos, buvo suskaičiuoti dar tą patį vakarą ir rezultatai paskelbti jau kitos dienos rytą.

Kandidatų, išrinktų į AB „Panevėžio keliai“ darbo tarybą, sąrašas

Darbo taryba sudaroma trejų metų kadencijai, kuri pradedama skaičiuoti nuo darbo tarybos įgaliojimų pradžios.

Nr.	Darbuotojo vardas, pavardė	Pareigos
1.	Jolanta ŽILAITIENĖ	Apskaitininkė
2.	Saulius ČINIKAS	Transporto padalinio vadovas
3.	Ričardas LEGIS	Padalinio vadovas
4.	Kęstutis SIMONAVIČIUS	Darbuotojų saugos ir sveikatos tarnybos vadovas
5.	Ramūnas MEILUS	Statybos skyriaus vadovas
6.	Vytautas JUKNA	Inžinierius laborantas – DSSP inžinierius
7.	Algimantas Jonas JANUŠAUSKAS	Generalinio direktoriaus pavaduotojas rinkodarai
8.	Rikantas ZDANEVIČIUS	Brigadininkas
9.	Arturas PUCELIS	Šaltkalvis
10.	Vytautas STANKŪNAS	L. e. p. darbų vadovas
11.	Jonas LUKŠAS	Autogreiderio mašinistas

Iš AB „Panevėžio keliai“ darbuotojų profesinės sąjungos pasiūlytų 3 kandidatų, t. y. Alberto Karpačiausko, Gedimino Kviliūno, Jono Lukšo, pagal Lietuvos Respublikos darbo kodekso 171 str. 5 d., išrinktu laikomas daugiausia darbuotojų balsų gavęs kandidatas, t. y. Jonas Lukšas, todėl jis kandidatų sąraše įrašytas 11-uoju numeriu.

Kandidatai, darbo tarybos rinkimuose gavę bent vieną balsą, bet neišrinkti į darbo tarybą, pateko į rezerviną sąrašą:

Nr.	Darbuotojo vardas, pavardė	Pareigos
1.	Rolandas LUKOŠEVIČIUS	Brigadininkas
2.	Paulius JANKAUSKAS	Inžinierius laborantas
3.	Ričardas LIUGA	Padalinio vadovas
4.	Vilmantas STROLIA	Vairuotojas
5.	Donatas MAŽYLIS	Operatorius
6.	Raimondas ČEPELĖ	Bitumo ruošos operatorius
7.	Marijus DAMBRAUSKAS	Betonuotojas
8.	Gediminas KVILIŪNAS	Asfaltbetonio maišyklės operatorius
9.	Egidijus ČEPULIS	Bitumo ruošėjas
10.	Algis ULDUKIS	Sandėlio vedėjas
11.	Albertas KARPAČIAUSKAS	Operatorius
12.	Algis RUZAS	Sargas

Pagal Lietuvos Respublikos darbo kodekso 171 str. 11 d., asmenys, esantys rezerviniame darbo tarybos narių sąraše, eilės tvarka gali tapti darbo tarybos nariais tuo atveju, kai atsiranda laisva darbo tarybos nario vieta.

2018 m. vasario 23 d. įvyko pirmasis naujai išrinktos darbo tarybos posėdis. Jo metu darbo tarybos rinkimų komisijos pirmininkė Vaida Jėčienė įgaliojimus perdavė darbo tarybai, kuri savo įgaliojimus įgyja ir pradeda vykdyti nustatytas funkcijas susirinkusi į pirmąjį posėdį.

VEIKLĄ PRADĖJO PIRMOJI AB „PANEVĖŽIO KELIAI“ DARBO TARYBA

Pirmojo posėdžio metu tarybos nariai išsirinko pirmininką. AB „Panevėžio keliai“ darbo tarybos pirmininku išrinktas darbuotojų saugos ir sveikatos tarnybos vadovas Kęstutis Simonavičius. Taryba pasitvirtino darbo reglamentą.

AB „Panevėžio keliai“ darbo tarybos darbo reglamento esminės nuostatos

- AB „Panevėžio keliai“ darbo taryba – kolegialus darbuotojų atstovaujamasis organas, ginantis darbuotojų profesines, darbo, ekonomines ir socialines teises bei atstovaujantis jų interesams.
- Darbo taryba savo veikloje vadovaujasi Darbo kodeksu ir kitais teisės aktais, kurie reglamentuoja darbo tarybų veiklą.
- Darbo taryba, vykdydama savo funkcijas, atsižvelgia į visų įmonės darbuotojų teises ir interesus, nediskriminuoja atskirų darbuotojų, jų grupių ar atskirų struktūrinių padalinių darbuotojų.
- Darbo taryba savo veikloje laikosi geranoriškumo ir pagarbos teisėtiems darbdavio interesams principų.
- Darbo tarybai vadovauja pirmininkas. Darbo tarybos pirmininkui laikinai negalint atlikti savo funkcijų, šias funkcijas atlieka darbo tarybos pirmininko pavaduotojas.
- Posėdis yra pagrindinė darbo tarybos veiklos forma. Posėdžiai šaukiami darbo tarybos pirmininko, o jam laikinai negalint eiti pareigų, – kitų narių iniciatyva.
- Darbo tarybos pirmininko kvietimu darbo tarybos posėdžiuose gali dalyvauti darbdaviui atstovaujantys asmenys, darbuotojai ar kiti asmenys.
- Darbo tarybos posėdis yra teisėtas, jeigu jame dalyvauja ne mažiau kaip 2/3 darbo tarybos narių.
- Darbo tarybos posėdžiai protokoluojami. Posėdžio protokolą ne vėliau kaip per tris darbo dienas nuo posėdžio dienos pasirašo posėdžio pirmininkas ir sekretorius.
- Klausimus svarstymui darbo tarybos posėdyje turi teisę pateikti darbo tarybos nariai, darbdavys ir darbuotojai. Darbdavys ir darbuotojai prašymus svarstyti klausimą darbo tarybos posėdyje pateikia elektronine forma el. paštu PKdarbotaryba@gmail.com arba raštu per bendrovės sekretorę. Prašyme turi būti suformuluota klausimo esmė, nurodomos klausimo sprendimui svarbios aplinkybės (esant galimybei, pridedami reikiami dokumentai), siūlomas sprendimas.
- Prašymus priima ir registruoja darbo tarybos sekretorius. Apie įregistruotą prašymą darbo tarybos sekretorius nedelsiant informuoja darbo tarybos pirmininką.
- Jeigu prašyme teikiamas svarstyti klausimas nepriklauso darbo tarybos kompetencijai, darbo tarybos pirmininkas per tris darbo dienas nuo prašymo įregistravimo, nurodydamas motyvus, grąžina prašymą jį padavusiam asmeniui. Jeigu klausimas pateikiamas nesilaikant šio reglamento nustatytų reikalavimų, darbo tarybos pirmininkas ne vėliau kaip per tris darbo dienas nuo prašymo įregistravimo gali grąžinti prašymą jį padavusiam asmeniui ir, nurodydamas motyvus, prašo klausimo nebeteikti arba prašymą papildyti.
- Prašyme turi būti pateikiami duomenys apie prašymą teikusį asmenį: vardas, pavardė, pareigos, el. pašto adresas, kontaktinis telefono Nr. Jeigu gautas prašymas yra anoniminis, jis gali būti nesvarstomas.
- Reglamento nustatyta tvarka pateiktus klausimus darbo tarybos pirmininkas įtraukia į darbo tarybos posėdžio darbotvarkės projektą, nusprendžia dėl į posėdį kviečiamų asmenų ir, suderinęs su darbo tarybos nariais bei į posėdį kviečiamais asmenimis, nustato darbo tarybos posėdžio laiką ir vietą.
- Darbo tarybos posėdis rengiamas ne vėliau kaip per 10 darbo dienų nuo prašymo svarstyti klausimą darbo tarybos posėdyje įregistravimo. Jeigu paprašoma prašymą papildyti, šiame punkte nurodytas terminas skaičiuojamas nuo papildyto prašymo įregistravimo dienos.
- Apie šaukiamo darbo tarybos posėdžio vietą ir laiką darbo tarybos nariams, darbdaviui ir kitiems į posėdį kviečiamiems asmenims pranešama ne vėliau kaip prieš tris darbo dienas.
- Į posėdį kviečiamiems asmenims darbo tarybos sekretorei nurodytais elektroninio pašto adresais išsiunčiamas posėdžio darbotvarkės projektas.
- Darbo tarybos posėdžiai paprastai vyksta darbo metu. Darbo tarybos posėdžiui pirmininkauja darbo tarybos pirmininkas, kai jo nėra – pirmininko pavaduotojas.
- Darbo tarybos sprendimai priimami atviru balsavimu dalyvaujančių darbo tarybos narių paprasta balsų dauguma. Balsams pasiskirsčius po lygiai, lemia posėdžio pirmininko balsas.
- Darbo tarybos nutarimai ir kita viešintina informacija apie darbo tarybos veiklą skelbiami darbo tarybos skyrelyje AB „Panevėžio keliai“ tinklalapyje, taip pat gali būti viešinami kitais būdais.

Parengė Rasa Čepienė

AB „Panevėžio keliai“ darbo tarybos pirmininku išrinktas Kęstutis Simonavičius.

Darbo tarybos nariai. Iš kairės: Ričardas Legis, Rikantas Zdanevičius, Arturas Pucelis, Jonas Lukšas.

Darbo tarybos narius, susirinkusius į pirmąjį posėdį, pasveikino AB „Panevėžio keliai“ generalinis direktorius Virmantas Puidokas (dešinėje).

Pirmasis AB „Panevėžio keliai“ darbo tarybos posėdis. Nuotraukoje iš kairės: Saulius Činikas, Vytautas Jukna, Ramūnas Meilus, Vytautas Stankūnas, Kęstutis Simonavičius, Ričardas Legis, Rikantas Zdanevičius, Arturas Pucelis, Jonas Lukšas, Algimantas Jonas Janušauskas.

SPARNUOTAS GYVENIMAS, VADOVAUJANTIS DEŠIMČIA DIEVO ĮSAKYMŲ

atkelta iš 1 psl.

Pasakoja Angelė Šimoliūnienė, Valdo žmona

Draugystės pradžia

Valdą pažinojau labai seniai, abu lankėme tą pačią mokyklą. Jis buvo metais už mane vyresnis, tarp pamokų dažnai prasilenkdavome koridoriuose. Kadangi ir aš, ir jis neblogai mokėmės, kartu esame nešę vėliavą, atstovavome savo mokyklai. Ir vėliau keliai vis susikirsdavo. Pavyzdžiui, zoninėse apskrities mokyklų varžybose ir vėl abu atstovavome savo mokyklai. Valdas man pasirodė labai drąsus, išdidus, pasitikintis savimi. Tai buvo energija trykštantis, vietoje negalintis nusėdėti jaunuolis.

Rimčiau bendrauti pradėjome, kai abu buvome pakviesti į krikštynas. Mano teta ištekėjo už Valdo dėdės, kai jiems gimė dukrytė, mes su Valdu tapome jos krikšto tėvais. Nuo tos dienos Valdas ėmė mane rimtai „šefuoti“. Iš pradžių tas aktyvus asistavimas man nelabai patiko, bet kuo toliau, tuo labiau mano širdis tirpo. Abu išvažiavome studijuoti į Vilnių ir pradėjome draugauti.

Draugystė truko trejus metus. Mane labai žavėjo Valdo protas, energija, vyriškumas. Šalia jo jaučiausi kaip „už sienos“. Valdas viską suorganizuodavo, kur tik reikia, padėdavo. Savo institute jis buvo lyderis, olimpiadų nugalėtojas, ranką jam spausdavo profesoriai, Valdo nuomonės buvo paisoma. Mokslus jis baigė raudonu diplomu, paskyrimas Valdo laukė tame pačiame institute. Buvo pakviestas dirbti katedroje ir stoti į aspirantūrą, bet Valdas šio pasiūlymo atsisakė. Gal dėl to, kad tuo metu buvo per daug pavargęs, mat į kitų prašymus padėti rašyti kursinius, diplominius darbus jis niekada nenumodavo ranka. Be to, norėjo savo žinias įgyvendinti praktikoje. Kita vertus, mums abiem gyvenimas sostinėje buvo pabodęs, norėjome būti arčiau savo tėvų.

Angelė Šimoliūnienė.

Gyvenimas Panevėžyje ir „kitoks“ Valdas

Susituokę paskutiniame kurse, po mokslų abu grįžome į Panevėžį. Valdas pradėjo dirbti kelių valdyboje. Dar ir vėliau grįžti į Vilnių buvo galimybių. Vyrui siūlė aukštą postą ministerijoje. Ilgai svarstėme, bet jau laukiausi trečiojo vaikelio, tad nusprendėme nebesiblaškyti ir likti Panevėžyje. Šio sprendimo vėliau Valdas labai gailėjosi.

Pirmieji metai darbe jam buvo be galo sunkūs. Buvusiam pirmūnui, olimpiadų nugalėtojui, lyderiui labai sunku tapti paprastu darbininku. Kasdien dirbti važiuodavo keliasdešimt kilometrų už Panevėžio. Dideliame šaltyje ir drėgmėje menkai gelbėdavo auliniai batai, pūkinės kelnės ir vadinama „fufaikė“. Nusivylimą didino ne tik darbo sąlygos, bet ir suvokimas, kad įgytų žinių čia jis visai nepritaiko. Valdas turėjo minčių stoti mokytis kitur, mąstė apie odontologijos specialybę. Bet po kurio laiko su esama padėtimi susigyveno. Tačiau to „buvusio“ Valdo nebeliko. Iš drąsaus, savimi pasitikinčio jis pasidarė truputį atsargesnis, ramesnis.

Po ketverių metų vyrui sušlubavo sveikata. Kadangi vaikystėje buvo sirgęs reumatu, nedėkingos darbo sąlygos ir vėl privertė atsigulti į ligos patalą. Valdas valdžios prašė, kad jį perkeltų dirbti iš lauko į pastatą. Taip įsidarbino laboratorijoje, o laisvu metu studijavo ekonomikos mokslus. Išėjus į pensiją ekonomikos direktoriui, Valdui buvo pasiūlytos šios pareigos. Tada vyras šiek tiek atsigavo. Jam patiko naujoviškas ekonomikos supratimas, todėl noriai savo žiniomis dalindavosi darbo posėdžiuose. Nors Valdas darbovietėje vienintelis galėjo pasigirti raudonu diplomu, mano nuomone, tai buvo greičiau trūkumas nei privalumas. Kadangi dar ir vyro dėdė

1975 m. Valdas su sklandytuvo modeliu. Pasvalys.

2008 m. Paskutinė bendra poros fotografija. Valdas ir Angelė įsiamžino Gvido Drobužo gimtadienio šventėje. Iškart po jos su lagaminais rankose Valdas išvyko slidinėti. Iš tos kelionės gyvas jau nebegrįžo.

1981 m. Studentas Valdas vasarą Palūknio aerodrome.

SPARNUOTAS GYVENIMAS, VADOVAUJANTIS DEŠIMČIA DIEVO ĮSAKYMŲ

tuo metu buvo susisiekimo ministras, buvo stengiamasi Valdą nuo įmonės valdymo atitraukti. Esą, galėjo „nutekėti informacija“. Tačiau vyrą labai skatino ir užtarė Vytautas Blažys. Būtent jo dėka Valdo sugebėjimai būdavo įvertinti. Įvykus privatizacijai, naujieji savininkai siūlė vyrui tapti generaliniu įmonės direktoriumi, tačiau jis atsisakė, matyt, nebeturėjo savyje tos ugnelės. Tačiau padėti ir prisidėti prie darbų jis norėjo. Virmantas Puidokas, Vilius Gražys ir Valdas buvo labai stipri komanda. Jie ir pastatė kelius, sukūrė išties galingą imperiją.

Šeimos žmogus

Vaikai Valdui buvo viskas. Labai jais rūpindavosi, trys sūnūs buvo didžiausias jo turtas. Valdas vaikščiodavo į mokyklos susirinkimus, nuolat vežiodavo Algirdą į šokių konkursus. Jis laikėsi nuomonės, kad vaikus reikia auklėti žydų pavyzdžiu. T. y. nuo mažens atžalas leisti į įvairiausius būrelius, juos lavinti visokeriopai. Mūsų berniukai lankė šokius, vaidino, grojo, dainavo, sportavo. Aš irgi pritariau nuomonei, kad vien žinių gyvenime neužtenka, reikia būti išprususiam ir kitose srityse. Džiugu, kad vaikai buvo užsidegę, noriai lankė užsiėmimus, visur dalyvavo. Buvo metas, kai mes su Valdu tiesiog gyvenome vaikų gyvenimą. Eidamas septynioliktus metus sūnus Algirdas pradėjo skraidyti. Valdui tai buvo didelis džiaugsmas. Tais metais, kai vyras mirė, Algirdas Lietuvoje sklandymo varžybose užėmė pirmą vietą ir toliau Suomijoje tarptautinėse varžybose atstovavo Lietuvai. Valdas labai didžiavosi savo sūnumis.

Darboholikas

Mano vyras buvo darboholikas. Vasarą aš imu atostogas, o jis dirba. Suviliodavo jį nebent kelionės į užsienį žiemos metu. Ypač jam patikdavo slidinėti. Esame aplankę daug tolimų kraštų – JAV, Pietų Afriką, Indiją. Vis dėlto labiausiai vyro širdis linko prie skraidymo. Iš pradžių man tas jo pomėgis nebuvo labai prie širdies. Vakarais ilgai dirbdavo, tad nors savaitgaliais dažniau norėjau jį matyti namuose. Bet laikui bėgant pripratau, pamačiau, kaip į tą veiklą aistringai įsitraukia ir vaikai. Didžiavausi Valdo drąsa ir užsidegimu skraidyti.

Gyvenimo pabaigoje Valdas buvo pervargęs nuo darbo. Įmonėje jis buvo tarsi pilkasis kardinolas, visiems dalinęs patarimus. Jau vėliau girdėjau atsiliepimų iš bendradarbių, bendrų pažįstamų, ministerijos darbuotojų, kad Valdas buvo labai gabus ir sąžiningas, „žodžio“ žmogus. Jei pažadėjo, visada pažadus ištesės. Dėl to, plečiant įmonę ir perkant naujas, derybų metu Valdu pasitikėdavo bankai. Žinojau visus jo darbinius reikalus, Valdas visuomet tardavosi su manimi.

Paskutiniais metais vyro sveikata vis prastėjo. Tuo metu aš nusivyliau mūsų medicina. Valdas saujomis gėrė tabletes, o sveikata nesitaisė. Negalavimų priežasties niekas nerado ir neieškojo. Iš dalies dėl to prieš dešimt metų pakeičiau profesiją. Medicininį išsilavinimą turėjau jau anksčiau, bet papildomai baigiau ir kinų medicinos, ajurvedos, neuroedukatoriaus, dailės terapijos mokslus. Nuolat gilinuosi į žmogaus kūno ir psichikos paslaptis. Dabar esu laiminga, kad galiu padėti ir kitiems.

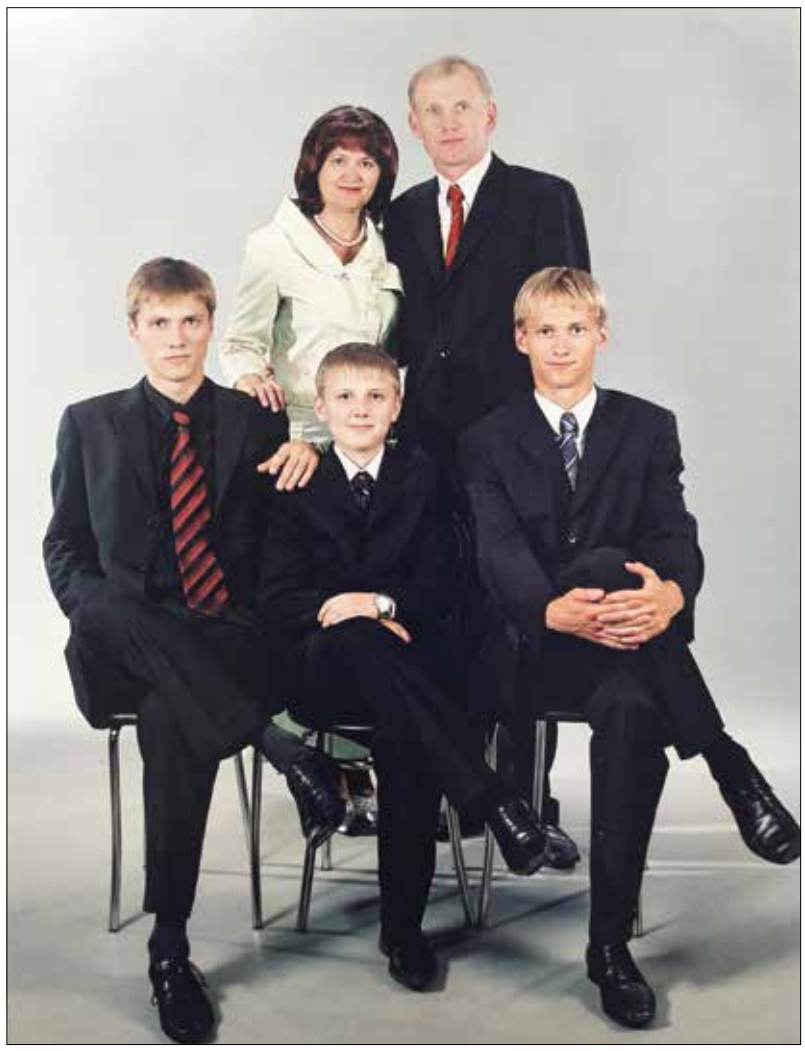

2006 m. Šimoliūnų šeima fotostudijoje. Per savo gimtadienį Angelė visuomet stengdavosi suorganizuoti bendrą šeimos fotosesiją. Nuotraukoje Angelė, Valdas ir trys jų sūnūs: Darius, Mindaugas, Algirdas.

Stipri komanda

Aš visada mėgdavau deklamuoti eiles. Paskutiniais metais Valdas prašydavo, kad kiekvieną penktadienį vakarais deklamuočiau. Pamenu, mokydavausi po du tris eilėraščius atmintinai ir deklamuodavau. Dažniausiai būdavom dviese, kartais prisidėdavo ir vaikai. Pamenu, vieną penktadienio vakarą važiavome iš jo darbo susirinkimo Vilniuje, o aš apgailestavau, kad mūsų poezijos vakarėlis „nuplaukė“. Tada vyras liepė deklamuoti automobilyje.

Mes abu mėgdavome teatrą, paskutiniais metais vaikščiodavome į visus spektaklius. Dabar man to labai trūksta. **Mes su Valdu buvome stipri komanda, visada ėjome vienas už kitą.** Manau, daug kas mums tokio sutarimo pavydėjo. Po Valdo mirties gyvenimas pasikeitė kardinaliai. Valdas buvo neeilinis žmogus. Mylėjo dangų, pailsėdavo skraidydamas danguje. Išėjo labai per anksti. Kartu pragyvenome 25 metus. Valdas buvo labai prisirišęs prie savo šeimos. Jis niekada nėra pakėlęs balso ar trenkęs durimis. Mūsų vaikai užaugo ramybėje. Man labai pasisekė.

nukelta į 8 psl.

2007 m. Graikija. Valdo užfiksuotas paukščio skrydis.

1999 m. Pasivaikščiojimas po Veneciją. San Marco aikštė. Paukščiai Valdą lydėjo visą gyvenimą.

2007 m. Sidabrinės Angelės ir Valdo Šimoliūnų vestuvės. Kairėje – sūnus Mindaugas, dešinėje – sūnūs Darius ir Algirdas.

SPARNUOTAS GYVENIMAS, VADOVAUJANTIS DEŠIMČIA DIEVO ĮSAKYMŲ

atkelta iš 7 psl.

Pasakoja Darius Šimoliūnas, vyriausias Valdo sūnus

Liberalas

Savo pažiūromis tėtis buvo tikras liberalas, visuomet mus išklausydavo. Kai buvau visai mažas, o vėliau – ir suaugęs, visada galėdavau su juo pasidalinti bet kuria savo idėja. Tėtis niekada jos nesukritikuodavo, kad ir kokia utopiška ji bebūtų buvusi. Atvirkščiai, išklausydavo, duodavo patarimą ar nukreipdavo tinkama linkme, bet mano idėjos niekada „nenužudydavo“. Su tėčiu bendravome šiltai ir paprastai. Kai buvome maži, daug laiko praleisdavome aerodrome. Tėtis sklandydavo, o mes su broliu laukdavome, kol tėtis nusileis. Kol laukdavome, kiti lakūnai, kurie „užtempinėdavo“ sklandytuvus, mus paskraidindavo. Aviacija tėčiui buvo pats mėgstamiausias laisvalaikio užsiėmimas.

Darbas

Manau, kad ir darbas jam buvo tarsi savotiškas hobis, dirbti jam buvo įdomu. Nemažai laiko esu praleidęs jo darbovietėje. Pamenu, kai buvau pradinukas, mane ypač domino naujai atsiradę kompiuteriai. Tėčio darbovietėje tuo metu jų buvo bent keli. Džiaugiausi galėdamas ten kuo ilgiau užsibūti. O tai nutikdavo ne taip jau retai: visi darbuotojai paprastai išeidavo 17 val., tuo metu tėtis su Viliumi Gražiu vis dar dirbdavo, aptarinėdavo darbinius klausimus. Manau, kad darbui tėtis buvo labai atsidavęs. Turbūt dėl to, kad ir pats darbo pobūdis, ir visas kolektyvas jam tiesiog patiko. Kadangi pats dirbu finansų srityje, įdomu būtų šiandien žinoti jo nuomonę vienu ar kitu klausimu, pasitarti, padiskutuoti. Beje, jo spaudimo dėl specialybės pasirinkimo niekada nejutau, viskas įvyko natūraliai. Ar esu kažkuo panašus į jį? Man atrodo, kad tam tikrais mentaliniais gebėjimais tikrai esame panašūs. Charakteriai šiek tiek skiriasi, bet visi mes, broliai, natūraliai dalį tėčio savybių perėmėme.

Darius Šimoliūnas.

Mindaugas Šimoliūnas.

Santykiai

Tėtis buvo ramaus charakterio, liberalių pažiūrų ir progresyvaus mąstymo žmogus. Sakyčiau, jis buvo platesnio matymo žmogus. Be to, jis mokėjo užmegzti ir palaikyti santykius. Jis buvo pirmasis iniciatorius, kad susiburtų ir bendrautų senelio tėvo giminaičiai. Iki tol giminė nelabai bendravo tarpusavyje. Tėtis mokėjo palaikyti bendravimą ne tik su giminėmis, bet ir su vaikystės draugais, kolegomis. Santykiai jam buvo vertybė.

Su tėčiu mes, visi broliai, buvome labai artimi, daug bendraudavome. Telefonu pasiskambindavome beveik kasdien. Kalbėjomės net ir tą dieną, kai jis mirė. Artimiausi mano draugai matė ir žinojo, kaip tėtis šiltai bendravo su mumis, vaikais. Po jo mirties labai išgyvenau. Pamenu, vienas iš draugų, matydamas mano sielvartą, tarsi su priekaištu pasakė: turėtum džiaugtis, kad tuos 23 metus turėjai tokį tėtį, nes daug kas išvis tokio neturėjo... Manau, kad mums, kaip jo vaikams, labai pasisekė. Jis buvo labai mylintis ir rūpestingas tėtis. Kiek tik prisimenu, jis visuomet pirmiausia rūpinosi kitais, o ne savimi.

1988 m. Valdas su sūnumis po cirko pasirodymo Panevėžyje. Ant suoliuko – ir cirko artistė beždžionėlė.

2007 m. Paskutinės Šv. Kūčios su tėčiu. Nuotraukoje iš kairės: Algirdas, Darius, Valdas ir Mindaugas Šimoliūnai.

SPARNUOTAS GYVENIMAS, VADOVAUJANTIS DEŠIMČIA DIEVO ĮSAKYMŲ

Pasakoja Algirdas Šimoliūnas, vidurinysis Valdo sūnus

Algirdas Šimoliūnas.

1994 m. Darius ir Algirdas (dešinėje) Panevėžio aeroklube.

Aistra sklandymui

Aviacija tėtis susidomėjo būdamas 16-metis. Skraidyti sklandytuvais pradėjo arčiausiai Pasvalio esančiame Biržų aerodrome. Ten įgijo licenciją, vėliau skraidė Vilniuje, Paluknyje. Baigęs mokslus ir pradėjęs dirbti Panevėžyje, tėtis savo pomėgį atidėjo. Neskraidė gal dešimt metų. Po pertraukos vėl sėdo į sklandytuvą ir po kelerių metų su draugu susikonstravo motorinį sklandytuvą, su juo ir skraidė. Natūralu, kad ir mes, vaikai, į tai įsitraukėme. Praleisti pusę dienos aerodrome mums būdavo tikras nuotykis! Buvau gal septynerių ar šešerių metukų, bet įspūdis, kiek pamenu, buvo milžiniškas. Aerodrome virė gyvenimas: įdomūs žmonės, pastatai, nuostabą kelianti technika. Visuomet norėdavome ten važiuoti. Laukdavome, kol tėtis paskraidys, o jo kolegos kartais ir mus paskraidindavo, dėl to būdavome labai laimingi. Jei orai leisdavo, į aerodromą važiuodavome kas antrą, trečią savaitgalį. Mums, vaikams, tėtis skyrė labai daug nuoširdaus dėmesio. Nors darbe praleisdavo daug laiko, sugebėdavo viską suderinti. Be abejo, jei pagrindinis jo laisvalaikio užsiėmimas būtų buvęs ne sklandymas, o, pavyzdžiui, medžioklė, tikrai jį būtume matę rečiau. Mums pasisekė, nes jis viskam rasdavo laiko. Dešimt metų lankiau sportinius šokius ir tėtis būdavo didelis sirgalius, vežiodavo mane į varžybas, ateidavo po darbo pažiūrėti, kaip sekasi man per treniruotes.

Pasitikintis ir patariantis

Mes, vaikai, augome labai savarankiški. Manau, kad tėvai mumis labai pasitikėdavo ir per daug nekontroliuodavo. Prisimenu, būdamas aštuonerių metų vakarais savarankiškai eidavau į šokių repeticijas ir grįždavau gana vėlai, apie 20 valandą. Žvelgiant iš šios dienos perspektyvų, tai neatrodo labai saugu, laikai buvo neramūs, o po miestą vaikščiodavau vienas. Ir mamos vėliau klausdavau: kaip mane taip išleisdavot? Bet tais laikais nebuvo „mados“ savo vaikus vežioti po būrelius kaip šiandien.

Nespaudė mūsų tėvai ir dėl mokslų. Nebuvome pirmūnai, bet tvarką žinojome, pamokas ruošdavome, kas neaišku, pasiklausdavome: mama „kuruodavo“ lietuvių kalbą, tėtis – matematiką. Kaip tekdavo girdėti iš kitų, atrodydavome tvarkingi ir geri vaikai. Aišku, kai grįždavome namo, būdavome labiau pasiutę, bet apskritai tėvams dėl mūsų galvos neskaudėjo. Su vyriausiuoju broliu mus skiria beveik dveji metai, tad iki mokyklinio amžiaus dažnai pešdavomės. Kita vertus, mokykloje dėl to jau mokėdavome apsiginti. Kai „prisidirbdavome“, rimtesnių pokalbių, aišku, būdavo. Pamenu, paauglystėje vaidinau dramos būrelyje. Tai buvo pirmų draugysčių, simpatijų periodas. Matyt, per aktyviai ten reikšdavausi, nes gavau pastabų. Tuomet labai įsiminė tėčio pamokymai. Po pokalbio į kai kuriuos dalykus pradėjau žvelgti kur kas rimčiau.

Kai buvau vaikas, dažniau sulaukdavau tėčio pamokymų, kai tapau vyresnis, atsirado daugiau tarimosi, diskusijų. Dažnai diskutuodavome apie tai, kur stoti, kokį darbą dirbti. Klausimai apie moteris taip pat nelikdavo nuošalyje. Jis turėdavo savo nuomonę apie mano draugystes ir filosofiškai, protingai man patardavo. Toks pasikalbėjimas man labai padėdavo, ramindavo ir tikrai praversdavo ateityje.

Troškiniai pagal instrukciją

Kiek pamenu, tėtis ir mama namų ruošos darbus dalindavosi po lygiai. Nors įprastai namuose maisto gamybos imdavosi mama, paskutinius penkerius metus tėtis labiau negu bet kada buvo susidomėjęs kulinarija. Ypač gerai jam sekdavosi gaminti troškinius. Matyt, čia „kaltas“ loginis mąstymas. Tėtis nuodugniai perskaitydavo receptus, preciziškai laikydavosi instrukcijų, ir jam puikiai pavykdavo. Turėdavome tradiciją sekmadieniais visi susirinkti ir gaminti šeimyniškus pietus, tiesa, virtuvėje viskam dirigavo tėtis.

Darbas

Tėtis mėgo daug dirbti. Kai kuriais laikotarpiais netgi, sakyčiau, buvo pagavęs tam tikrą azartą. Būdavo, kad tikrai vėlai grįždavo, o darbiniai reikalai dar vis sukdavosi jo galvoje. Tėtis buvo labai rūpestingas, be to, mokėjo sukurti ir išlaikyti santykius ne tik šeimoje, bet ir su draugais, kolegomis. Jis buvo geras diplomatas. Darbine prasme tėčio pėdomis nenuėjau, tačiau buvo rimtų minčių ateitį susieti su skraidymu. Pamenu, drauge su tėčiu diskutuodavome, verta tai daryti ar ne. Bet sprendimo už mane jis nepriėmė. Pats pajutau, kad gyvenime galiu daugiau negu vien pilotuoti, tad pasukau į verslo pasaulį. Aviaciją nusprendžiau pasilikti kaip hobį. Turiu piloto licenciją, vis dėlto daugiau skraidau sklandytuvu, tai didžiausia mano aistra.

Nelaimės nuojauta

Paskutinis, labiausiai įstrigęs mūsų pokalbis su tėčiu įvyko man būnant Olandijoje, kur studijavau pagal Erazmus programą. Pamenu, jis paskambino žinomo lakūno Vytauto Lapėno žūties dieną. Kalbėjome apie šį liūdną įvykį, tėtis tada apgailestavo, kad ne viską įmanoma nuspėti, net jei esi patyręs, gyvenime dar labai daug nežinomųjų. Tai buvo toks filosofiškas ir dviprasmiškas pokalbis. Bekalbant su juo raudoname danguje stebėjau sunkius ir tamsius debesis. Mane buvo apėmusi bloga nuojauta. Rytojaus dieną gavau žinią, kad tėtis mirė.

Pozityvumo ugnelė

Tėtis buvo labai pozityvus žmogus ir į gyvenimą žiūrėjo teigiamai. Jis turėjo nuostabią savybę – mokėjo žvelgti toliau negu visi kiti. Gal tai nuojautos, gal strategija, bet jis numatydavo tam tikrus įvykius kelerius metus į priekį. Kad ir, pavyzdžiui, verslo klausimais, jis nuspėjo būsimą krizę. Kol kiti vis dar gyveno euforijoje ir jokių krizės požymių nenujautė, tėtis jau kalbėjo apie tai, kad reikia kažką daryti, kažką parduoti, ruoštis pokyčiams ir pan. Jis buvo labai išradingas žmogus, turėjo ugnelės, o jo galvoje sukosi daugybė verslo idėjų. Džiaugiuosi, kad tuo ir pats esu panašus į savo tėtį.

nukelta į 10 psl.

2005 m. Su abiem tėvais. Algirdo mokyklos baigimo šventėje.

2005 m. Vienas didžiausių Valdo pomėgių – slidinėjimas. Italijos Alpėse su sūnumi.

SPARNUOTAS GYVENIMAS, VADOVAUJANTIS DEŠIMČIA DIEVO ĮSAKYMŲ

atkelta iš 9 psl.

Pasakoja Vilius Šimoliūnas, Valdo brolis

Ne tik brolis, bet ir geriausias draugas

Net ir dabar mane pamatę žmonės kartais sutrinka: „Maniau, kad Valdas...“ Kartais sveikinasi ir visai nepažįstami žmonės. Matyt, tikrai su broliu esame panašūs. Valdas man buvo ne tik brolis, bet ir geriausias draugas. Labai dažnai kalbėdavome telefonu, susitikdavome. Vienas be kito ilgai netverdavome.

Pora metų vyresnis Valdas nuo pat mažumės man buvo pavyzdys. Jis labai mėgo krapštytis prie technikos, į tą savo pomėgį visada bandydavo įtraukti ir mane. Vasaromis liepdavo drauge konstruoti lėktuvėlius, bet mane labiau traukdavo sportas. Aš – kieme su kamuoliu, o jis – prie savo aviacijos. Sunku pasakyti, kodėl jis taip ja susidomėjo. Mokykloje jam puikiai sekdavosi tikslieji mokslai, jau maždaug nuo dešimties metų vis ką nors konstruodavo. Taip ir būdavo: jis kažką sukonstruodavo, o mes su draugais išbandydavome. Pavyzdžiui, tos aerorogės Pasvalyje buvo negirdėtas dalykas, egzotika! Mes važinėdavomės, o kiti vaikai iš paskos lėkdavo.

Valdo sugebėjimus technikai pastebėjęs tėtis dažnai vesdavosi jį į garažą. Sugedus mašinai, brolio prašydavo prie variklio pasikrapštyti. Ir dažniausiai variklio problemas Valdas išspręsdavo, nors tuomet dar buvo aštuntokas ar septintokas. Tėvukas jam, vaikui, net duodavo vairuoti valdišką automobilį. Dėl to tėtis yra gavęs pastabų.

Vilius Šimoliūnas.

1972 m. Broliai Valdas (kairėje) ir Vilius.

Brolio potraukį technikai pastebėdavo bei įvertindavo ir kiti žmonės. Štai Pasvalyje su Valdu lankėme kartingistų būrelį. Jo vadovas, be kartingų, mokindavo vairuoti ir automobilius. Valdui sekdavosi, jam vieninteliam instruktorius leisdavo vadinamąją „gazelką“ mieste vairuoti. Kažkaip juo pasitikėdavo.

Kelias į „kelius“

Mūsų dėdė Petras Makrickas buvo kelininkas, tikras autoritetas, gal iš dalies dėl to ir Valdas pasuko į kelius. Kodėl jis nepasirinko aviacijos? Dabar sunku pasakyti. To tikrai netroško mūsų mama, be to, ir Valdo sveikatos būklė nebuvo ideali. Aš pats Vilniaus politechnikume baigiau radiotechnikos mokslus. Abu su broliu besimokydami sostinėje gyvenome netoliese vienas nuo kito. Aš – bendrabutyje Bistryčios gatvėje, o jis – V. Grybo. Dažnai vienas pas kitą į svečius nueidavome. Bet jokių šunybių nekrėsdavome, langų nedaužydavome. Valdas buvo ramus studentas. Po mokslų brolis gavo paskyrimą į Panevėžio kelių valdybą, ten ir dirbo visą gyvenimą. Savo pirmosios darbovietės kol kas nepakeičiau ir aš. Netrukus bus 33 metai, kai dirbu radijo ir televizijos centre Panevėžyje.

Žiguliais – į Krymą

Senais laikais su broliu nevengdavome pakeliauti. Kai kur vis nuvažiuodavome Lietuvoje, bet viena įsimintiniausių kelionių buvo į Krymą. Sugalvojome žiguliais važiuoti prie Juodosios jūros. Pamenu, tada dar buvau nevedęs. Vairavome pasikeisdami su broliu, tačiau nuotykių neišvengėme. Sugedus siurbliukui važiuoti kalnais tapo labai sudėtinga: kylant į kalną neužpumpuodavo benzino. Tai aš priekyje sėdėjau su pompa, pumpuodavau į baką oro, kad susidarytų slėgis ir būtų paduodamas benzinas į variklį. Taip kone visą kelią ir važiavom. Juk tais laikais nusipirkti atsarginių detalių nebuvo įmanoma.

Kaip vyresnis brolis, Valdas mane kartais pakontroliuodavo. Pamenu, pas jo uošvius šventėme Jonines. Buvau atvykęs motociklu. Per vakarą išgėriau vos stiklinę pasvalietiško alaus ir jau ketinau važiuoti. Bet Valdas griežtai uždraudė man vairuoti. Net raktelius paėmė. Pats brolis alaus paragaudavo, žinodavo geriausias jų rūšis, bet praktiškai buvo beveik abstinentas.

Mėgstamas ir gerbiamas aplinkinių

Valdas turėjo labai daug draugų. Jis niekada nebuvo vakarėlių siela, garsiai nesireikšdavo, bet kažkokiu būdu visuomet atsidurdavo dėmesio centre. Valdas kiekvienam žmogui mokėjo parodyti dėmesį, rasti tinkamus žodžius, nuoširdžiai pasikalbėti. Jis buvo paprastas, bet labai charizmatiškas, žmonės jį mėgo. Praėjo tiek metų, bet iki šiol girdžiu gražius atsiliepimus, prisiminimus, kad kažkam kažkur pagelbėjo, padėjo susirasti darbą ir pan. Valdas buvo labai rūpestingas, tolerantiškas. Nesvarbu, koks bebūtų žmogaus statusas ar pareigos, brolis mokėjo rasti bendrą kalbą su visais. Pamenu, jis sėkmingai suorganizavo plačios giminės iš tėčio pusės susitikimą. Iki tol bendravome vangiai, bet Valdo dėka giminaičių susitikimai vyksta ir iki šiol.

1985 m. Įsimintinos kelionės į Krymą akimirkos. Sugedus „Žiguliams“, Valdui ir jo broliui Viliui teko gerokai pavargti.

Su broliu tardavomės visais klausimais. Jis gerai nutuokė finansinius reikalus, domėdavosi ekonomika. Pamenu laikotarpį, kai buvo itin sukilusios nekilnojamojo turto kainos, o aš kaip tik planavau pirkinį. Bet brolis labai įtikinamai mane atkalbėjo, įžvelgė, kad situacija pasikeis. Ir iš tiesų, paskui labai džiaugiausi, kad paklausiau patarimo, būčiau prisidaręs bėdų.

Šiandien labiausiai pasiilgstu bendravimo. Juk prieš tai nuolat skambindavomės, bendraudavome, visas šventes švęsdavome kartu. Valdas buvo pats artimiausias žmogus, su juo galėdavome kalbėti bet kuria tema – nuo technikos iki politikos. Man labai įsiminė jo pamąstymai apie gyvenimo „dėsnius“. Valdas buvo įsitikinęs, kad jokie įstatymai ar taisyklės neatstos 10 Dievo įsakymų. Esą būtent šiuose punktuose ir glūdi svarbiausios gyvenimo taisyklės.

Maždaug 2002 m. Broliai su tėčiu pas Valdą (kairėje). Tėtis (centre) kaip tik buvo gavęs savanorio medalį.

Maždaug 1996 m. Pasvalyje pas tėvuką svečiuose su savo ir brolio šeima. Švenčiame tėčio varduves ir gimtadienį.

SPARNUOTAS GYVENIMAS, VADOVAUJANTIS DEŠIMČIA DIEVO ĮSAKYMŲ

Pasakoja Gintautas Griauzdė, Panevėžio aeroklubo instruktorius

„Aviacinis“ kraujas

Mes su Valdu – pasvaliečiai, mokėmės toje pačioje mokykloje. Nors jis buvo vyresnis, kadangi abiejų gyslose virė „aviacinis“ kraujas, greitai susibėgome. Valdas, kaip ir visi pasvaliečiai, savo aviacinę veiklą pradėjo Biržuose.

Gintautas Griauzdė.

Tačiau viskas prasidėjo kur kas anksčiau, kai mokykloje susipažinome su darbų mokytoju. Jis buvo didelis aviacijos mėgėjas, dirbtuvėse Prienuose ir Raguvoje gamindavo vaikiškus sklandytuvus. Su Valdu tą mokytoją įkalbinėdavome: „Kam mes per pamokas visokius inkilus gaminame? Konstruokime lėktuvą!“ Planas pavyko, ir mes, kokie penki berniukai, tarp jų ir mano brolis dvynys Alvydas, ėmėmės gaminti lėktuvėlį. Besimokydami sukonstravome jam sparnus, o galutinai jį pabaigėme ir išbandėme jau po mokyklos, kai buvom išsilakstę savais keliais. „Kūrinys“ labai pavyko, nors, žiūrint iš šiandienos perspektyvos, tai tikrai žaisliukas. Bet mums su Valdu tai buvo galimybė atsiplėšti nuo žemės. Kiek žinau, Valdas konstravimo niekada nepaliko, su savo bendraamžiu jis buvo susikonstravęs ir aeroroges. Tai buvo žmogus „prie technikos“.

1999 m. Panevėžio aeroklube. Fotografijos viduryje – Valdas Šimoliūnas. Jam iš kairės – kolega ir draugas Gintautas Griauzdė.

Po kurio laiko gyvenimas ir vėl mus suvedė. Šįkart – Panevėžyje. Valdas čia baigęs institutą pradėjo dirbti, o aš Panevėžio aeroklube darbavausi aviacijos instruktoriumi. Manau, kad sklandymas buvo vienas mėgstamiausių Valdo laisvalaikio užsiėmimų. Pamenu, iš sklandytuvo jie su Ramūnu Vyžintu dar pasidarė ir tuo metu labai populiarų motorizuotą sklandytuvą. Tokį sklandytuvą susikonstravau ir aš, kartu dalyvavome varžybose Biržuose. Valdas iš tiesų daug skraidė, jam sekėsi. Į tą užsiėmimą jis žiūrėjo profesionaliai. Valdas buvo ramus, tai labai gera piloto savybė. Cholerikui aviacijoje ne vieta. Skraidant mėgėjiškai ar profesionaliai, 90 proc. nelaimingų nutikimų ore įvyksta dėl žmogiškų klaidų. Tai nesilaiko taisyklių, tai skrenda per žemai. Valdas buvo ne iš tokių. Jis pilotuodavo labai atsakingai.

Tikras draugas

Tvirtai galiu pasakyti, kad Valdas buvo mano draugas. Žmogų visada apibūdina jo poelgiai. Štai paprastas pavyzdys. Aeroklube du berniukai konstravosi sau lėktuvėlius. Viskas buvo baigta, trūko tik variklių. O jie kainavo išties nepigiai. Valdas, niekam nieko nesakęs, nesigirdamas, juos nupirko, atvežė ir tiems vaikams padovanojo. Man šis gestas daug ką pasako. Valdas ne tik pats skraidė, jam rūpėjo, kad ir kiti turėtų galimybę atsiplėšti nuo žemės. Vienas iš minėtų lėktuvėlių dabar jau yra muziejuje. Dažnai abu padiskutuodavom apie aviacijos ateitį, jos prieinamumą žmonėms. Ir anksčiau, ir dabar darome viską, kad kuo daugiau norinčių skraidyti turėtų tą galimybę, kad tai nekainuotų tūkstančius.

Valdo mirtis mane labai sukrėtė. Buvo ypač sunku, nes beveik tuo pačiu metu netekome ir lakūno Vyto Lapėno, ir Valdo. Jie buvo patys artimiausi mano draugai. Šiandien džiaugiuosi, kad Valdo sūnus Algirdas taip pat didelis aviacijos mėgėjas. Pastebėjau, kad sūnus panašus į tėvą savo noru padėti kitiems, Algirdas noriai dalijasi savo sklandytuvu su kitais, rimtai prisideda prie aeroklubo veiklos. Genai tie patys.

2007 m. Paskutinė Valdo vasara Panevėžio aeroklube.

nukelta į 12 psl.

SPARNUOTAS GYVENIMAS, VADOVAUJANTIS DEŠIMČIA DIEVO ĮSAKYMŲ

atkelta iš 11 psl.

Pasakoja Ramūnas Vyžintas, Valdo draugas

Lyrikas, matematikas ir inžinierius

Su Valdu abu studijavome tuomečiame VISI. Bet nebendravome, nes mokėmės skirtinguose fakultetuose. Jis studijavo kelių statybą, o aš – automobilių transporto inžineriją. Artimiau su Valdu susipažinome tik aeroklube. Kaip galėčiau jį apibūdinti? Tai buvo lyrikas su matematiko protu. Visa savo „natūra“ Valdas buvo tikras sklandytuvo pilotas. Juk sklandymas turi kažką bendro su lyrika, poezija ir kylančiomis oro srovėmis. Pats visada skraidžiau ir lėktuvais, ir sklandytuvais.

Pamenu, Valdą įvėliau į gerą avantiūrą. Užsiminiau, kad galima sukonstruoti motorizuotą sklandytuvą. Tuo metu tokie perdaryti sklandytuvai buvo kaip tik „ant bangos“. Įtikinėjau Valdą, kad su tokiu „aparatu“ būsime mažiau priklausomi nuo oro sąlygų. Taigi sutaupėme pinigų, Austrijoje nusipirkome motorą, propelerį ir iš paprasto čekiško sklandytuvo pradėjome konstruoti motorizuotą. Sekėsi puikiai, nes abu realizavome savo gabumus. Aš inžinierius mechanikas, o Valdas – kelininkas statybininkas. Valdas turėjo supratimą apie konstrukcijų atsparumą. Pastebėjau, kad, be ekonomikos išmanymo, jis buvo ir labai stiprus inžinierius. Reikėjo viską tiksliai apskaičiuoti, sudėlioti, juk motoras į orą turėjo pakelti dvivietį sklandytuvą. Džiaugėmės, kad mūsų kūrinys pasiteisino. Paskraidydavome juo ir kartu. Tuo metu tai buvo sąlyginai nebrangus būdas pamatyti Lietuvą iš viršaus. Mūsų sklandytuvas sunaudodavo apie 13 litrų degalų per valandą ir skrisdavo juokingu aviacijai greičiu – apie 100 kilometrų per valandą. Kita vertus, užgesus motorui galėdavai ramiai, kaip ir būdinga sklandytuvui, nusileisti pievoje.

Susipykti – be šansų!

Aviacijos pasaulyje apie pilotus skamba toks posakis: jei lėktuvas pakyla, sugeba nusileisti ir pilotas iš jo išlipa, vadinasi, jis geras pilotas. O ar žinote, kuris pilotas yra labai geras? Jei lėktuvas pakyla, nusileidžia, pilotas iš jo išlipa, o po to ir vėl gali į jį įlipti ir toliau skristi.

Ramūnas Vyžintas.

Dalius Gesevičius.

Valdas buvo labai geras pilotas. Per visą sklandytuvo konstravimo procesą su juo nė karto nesusipykome. Apskritai su Valdu susipykti nebūdavo jokių šansų. Tai buvo tikras inteligentas, „išlaikytas“ žmogus, puikiai mokantis valdyti savo emocijas. O kiek mes su juo diskutuodavome! Užmiršdavom tą patį sklandytuvą, kai įsišnekėdavome apie ekonomiką, bankus, ekonominius verslo modelius. Apie Valdą išlikę labai šilti atsiminimai. Jis buvo labai geras mano draugas.

Pasakoja Panevėžio statybos tresto generalinis direktorius Dalius Gesevičius:

Valdas buvo įmonės valdybos narys, mus suvedė darbiniai reikalai. Tačiau pirmą kartą su juo susipažinome Panevėžio aerodrome. Jis buvo aistringas sklandytojas. Mus abu siejo bendras pomėgis skraidyti. Apie aviaciją daug diskutuodavome. Kalbėdavome apie nuotykius danguje ir ant žemės.

Aviacija – sudėtingas užsiėmimas. Mūsų, kylančiųjų į dangų, uždavinys – veikti taip, kad nieko blogo nenutiktų. Juk dėl visų nelaimių danguje dažniausiai kaltos tik žmogiškos klaidos. Valdas daug pasakodavo apie tai, kaip jis skraidydavo anksčiau, kai aš pats dar tiek patirties neturėjau. Kai sveikata Valdui skraidyti nebeleido, jaučiau, koks jis buvo nusiminęs, į sklandytuvus ir kitus kolegas žvelgdavo nostalgiškai. Kai jis jau nebeskraidė, pamenu, vis pakalbėdavome apie skrydį į Palangą. Valdas sakė: „Jei tik skrisi į Palangą, aš bet kada pas tave į lėktuvėlį sėdu!“

Pastebiu, kad žmonių, ateinančių į aviaciją, mažėja. Jaunimą dabar labiau domina virtualūs dalykai. Ten daugiau komforto ir reikia įdėti mažiau pastangų. Tuo tarpu aviacija reikalauja daugiau darbo. Kad pasiektum reikalingų kompetencijų, turi įdėti tikrai daug darbo, kasmet laikyti egzaminus. Pilotas turi nuolat palaikyti aukštą lygį, tai užsiėmimas, reikalaujantis nuolatinio pasirengimo. Visi aviacijos entuziastai yra darbštūs ir pasiaukoję, turi savo įsitikinimus. Džiugu, kad Valdo pomėgį aviacijai perėmė ir jo sūnus Algirdas.

1998 m. Valdas (priekyje) pozuoja kartu su kolega Ramūnu Vyžintu. Jie ką tik sumontavo motorą, kad sklandytuvas galėtų pakilti kaip lėktuvas.

SPARNUOTAS GYVENIMAS, VADOVAUJANTIS DEŠIMČIA DIEVO ĮSAKYMŲ

Angelė (kairėje) ir Valdas (dešinėje) svečiuose pas vaikystės draugą akademiką prof. dr. Vilijandą Bagdonavičių.

2007 m. Su Bogotos meru Antanu Mockumi konferencijoje Palangoje. Iš kairės – AB „Panevėžio keliai“ generalinis direktorius Virmantas Puidokas, Bogotos meras Antanas Mockus, Angelė ir Valdas Šimoliūnai.

2007 m. liepa. Estakados per Geležinio Vilko gatvę Vilniuje atidarymas. Iš kairės: AB „Panevėžio keliai“ valdybos narys Remigijus Juodviršis, techninis direktorius Vilius Gražys ir stebėtojų tarybos pirmininkas Valdas Šimoliūnas.

2007 m. Valdas Šimoliūnas su Europos sklandymo čempionu G. Butnoriumi.

2007 m. gruodis. Valdas, Angelė ir Virmantas Puidokas. Akimirka iš Valdui paskutinės AB „Panevėžio keliai“ Naujųjų metų sutikimo šventės Panevėžio bendruomenių rūmuose.

2008 m. birželis. Valdo Šimoliūno vardo taurės varžybos Rojūnuose. Angelė Šimoliūnienė ir Virmantas Puidokas Valdo taurę rengiasi įteikti varžybų nugalėtojams.

nukelta į 14 psl.

SPARNUOTAS GYVENIMAS, VADOVAUJANTIS DEŠIMČIA DIEVO ĮSAKYMŲ

atkelta iš 13 psl.

AB „Panevėžio keliai“ stebėtojų tarybos pirmininko a. a. Valdo Šimoliūno prisiminimai (knyga „Kelio žmonės“, interviu rengtas 2007 m. birželį):

Ši įmonė – mano pirmoji ir kol kas vienintelė darbovietė. Baigęs tuometį Vilniaus inžinerinį statybos institutą (VISI) atsisakiau siūlymo dirbti mokslinį darbą, nes labai norėjosi įgyti praktinės patirties. Tuo metu mano sprendimas buvo kiek netikėtas – tarp jaunų specialistų vyravo tendencija bet kokia kaina išsilaikyti Vilniuje. O man norėjosi būti arčiau namų.

Esu kilęs iš Pasvalio, kur taip pat buvo kelių statybos valdyba, tačiau Panevėžio įmonė buvo didesnė ir darbo pradžiai pasirinkau būtent ją. Mano tėtis privalomąją karinę tarnybą atliko inžineriniame dalinyje, todėl prieš karą Pasvalyje jis buvo vienas iš nedaugelio žmonių, suprantančių, kaip veikia variklis. Gali būti, kad mano apsisprendimui tapti kelių statytoju įtakos turėjo ir mano krikštatėvis kelininkas Petras Makrickas, 1987–1990 metais buvęs susisiekimo ministru.

1983-iaisiais prasidėjusi mano praktinė veikla parodė, kad, dirbant tiesiogiai statyboje, aukštojoje mokykloje įgytos teorinės žinios nelengvai pritaikomos. Tikrasis gyvenimas ir darbas su studentišku gyvenimu nieko bendra neturi. Pirmieji profesinės veiklos metai man įskiepijo pagarbą visiems gamybos meistrams ir darbų vykdytojams, atsakingiems už darbų organizavimą.

Teko ne tik vadovauti, bet ir pačiam kastuvą paimti. Ir krūmus kirtau, ir žymeklius kaliau, nes darbo rankų, kaip ir dabar, nuolat trūko. Asfaltbetonio klojimo darbus dažniausiai atlikdavo moterys. Darbų sezoniškumas egzistavo ir prieš du dešimtmečius. Žiemą, kai laikinai nutrūkdavo kelių statyba ir remontas, moterys gamybinėje bazėje dirbo pagalbinius darbus, nes išleisti darbuotojus ilgalaikių atostogų neleido tuomečiai įstatymai. 12 valandų darbo diena ir 6 darbo dienų savaitė sezono laikotarpiu buvo įprastas dalykas, o žiemą veikla beveik sustodavo ir darbo beveik nebūdavo. Darbų vykdytojas Mečislovas Cibutavičius buvo bene pirmasis darbų vadovas, prisitaikęs prie darbų sezoniškumo ir sutikęs išeiti nemokamų atostogų žiemą. Žmogus turėjo nemenką ūkį, tai jam buvo labai patogu.

Mažiau kvalifikuotų darbo rankų nuolat trūko, o inžinerinių-techninių darbuotojų komanda Panevėžio kelių valdyboje buvo surinkta labai stipri. Štai dviese Šilagalio dviejų lygių sankryžą statę Saulius Beržis ir Leonas Balachovičius šiandien būtų aukščiausio lygio vadovai. Drąsiai į šią gretą galima statyti ir Kęstutį Kaminską. L. Balachovičius buvo baigęs melioraciją. Vienu metu buvo atsakingas už darbų saugą karjeruose, o žuvo visiškai beprasmiškai – po automobilio ratais viename iš karjerų.

Pastebėjau tendenciją: jeigu žmogus sugeba vadovauti objekto statybai, tai jis galės vadovauti ir bet kuriam barui. Mes turėjome gerus vadovus, sugebėdavusius išlaikyti pusiausvyrą. Pavyzdžiui, atvykdavo į objektą Algimantas Butkūnas su vyriausiuoju inžinierium Jonu Gražiu. Jeigu bardavosi J. Gražys, tai A. Butkūnas darbuotojus gindavo ir teisindavo, lyg advokato darbą dirbdamas. Ir atvirkščiai.

Mano, kaip darbų vykdytojo, veiklos pobūdis pasikeitė po to, kai A. Butkūnas pasiūlė lankyti vadybos akademijos užsiėmimus, skirtus aukščiausio lygio vadovams. Per trejus metus – nuo 1988 iki 1990-ųjų – greta gilių techninių žinių mano bagažas pasipildė vadybos teorijos supratimu. Perėjau dirbti į Ekonomikos ir planavimo skyrių. Jo vadovu tuo metu buvo Stasys Mikalauskas. Šiam išėjus į pensiją, 1990 metų liepą buvau paskirtas skyriaus viršininku.

2007 m. liepa. Estakados per Geležinio Vilko gatvę Vilniuje atidarymas. Iš kairės: Valdas Šimoliūnas su savo krikštatėviu, buvusiu susisiekimo ministru Petru Makricku.

Iš a. a. Petro Makricko (gimė 1934 m. balandžio 1 d. Pasvalyje, mirė 2012 m. rugsėjo 3 d.), Valdo krikštatėvio, prisiminimų:

Atvykau dirbti į Pasvalį ir apsigyvenau pas Valdo tėvus jų name. Po dvejų metų gimė Valdas, o dar po pusantrų metų – jo brolis Vilius. Man teko visą gyvenimą matyti ir stebėti Valdo mokymosi laikotarpį, jo visą darbinę veiklą. Dar būdamas aštuntoje klasėje kartu su broliu jis sukonstravo aeroroges, kurios buvo varomos vidaus degimo varikliu. Ir žiemą abu kartu su broliu susėsdavo į tas roges ir važinėdavo po laukus. Tuo metu Pasvalyje tokių pramogų nebuvo. Visi vaikai žiūrėjo, kaip Valdas su Vilium važinėjo po laukus motorinėmis rogėmis.

Traukė jį ir aviacija. Valdas sužinojo, kad Biržuose yra sklandymo klubas, nuvyko, ir jį priėmė. Ten susipažino su vėliau tapusiu garsiu lakūnu, akrobatikos sporto meistru Vytautu Lapėnu. Ta draugystė tęsėsi ne vieną dešimtmetį.

Iš bendradarbės Janės Keršulienės prisiminimų (knyga „Kelio žmonės“):

Kiekvienas žmogus, pragyvenęs tiek, kiek jam buvo skirta, palieka pėdsaką. Vienas per ilgą gyvenimą palieka neryškų, siaurą, ramų pėdsaką, o kitas, nors gyveno trumpai, – prisiminimuose išlieka ilgai.

Rašyti prisiminimus apie Valdą yra sunku. Per anksti nutrūko jo gyvenimas. Tai buvo vyras pačiame jėgų žydėjime. Bet lemčiai nepasipriešinsi.

Dirbom kartu planavimo skyriuje. Jis buvo jaunas, energingas, ramaus būdo vadovas. Iš pradžių darbas šiame skyriuje Valdui buvo žinomas mažai, nes prieš tai dirbo darbų vykdytoju. Tuojau pat ėmė skaityti ekonominę literatūrą, domėtis informacija, o kadangi buvo viskam imlus, greitai tapo tikru ekonomistu. Man buvo gera su juo dirbti. Valdas viską gerai apgalvodavo, sužinojęs, kad reikės analizuoti duomenis, paprašydavo juos surinkti iš anksto. Kartais valdybos viršininkui prireikus skubios informacijos, sakydavo, kad greita ir neapgalvota informacija gali būti netiksli.

Kartais apie žmogų galima pasakyti, kad jis nesubrendęs, nesusitupėjęs, nepastovus, neturi aiškių principų. Valdas buvo kitoks. Jis rūpinosi šeima, gerbė žmoną, mylėjo sūnus ir tėvą, senatvę leidusį jo šeimoje, gražiai bendravo su brolio šeima ir kitais giminaičiais. Kai Valdo vaikai buvo maži, kartais paskambindavo jam į darbą prašydami užtarimo. O jis sakydavo: „Klausykit mamytės. Kaip mamytė pasakys, taip ir darykit.“

Valdas buvo labai jautrus žmogus. Pamačiusi jo veide nerimą, susirūpinimą, klausdavau, kas atsitiko, o jis stebėdavosi, iš kur aš tai žinau. Tiesiog gerai jį pažinojau ir matydavau. Visi mes turim savų rūpesčių. Valdui palikus planavimo skyrių ir tapus ekonomikos direktoriumi, bendraudavome mažiau, bet visuomet būdavo malonu užsukti į jo kabinetą su informacija.

Janė Keršulienė.

Pastaruosius metus jau nebedirbau. Paskutinį kartą su Valdu buvome susitikę Laisvės aikštėje per Panevėžio miesto gimtadienį. Jis su žmona klausėsi koncerto, aš su vyru – taip pat. Ilgai kalbėjomės. Labai gaila, kad gyvenimas toks trumpas ir Valdas nebespėjo įgyvendinti visų savo svajonių.

SPARNUOTAS GYVENIMAS, VADOVAUJANTIS DEŠIMČIA DIEVO ĮSAKYMŲ

AB „Panevėžio keliai“ stebėtojų tarybos pirmininko a. a. Valdo Šimoliūno prisiminimai (knyga „Kelio žmonės“, interviu rengtas 2007 m. birželį):

Iki 1990 metų darbų apimtys kelių statybos srityje sparčiai didėjo. Prasidėjus Atgimimui, Lietuvoje atkūrus nepriklausomybę, 2–3 metus vyko valstybės biudžeto ir kelių statybos organizavimo restruktūrizavimas. Priėmus kelių įstatymą ir prie valstybės biudžeto suformavus kelių fondą, kelių statyba bei remontas vėl buvo atgaivinti.

Prisimenu savo krikštatėvio, buvusio susisiekimo ministro 1987–1990 metais Petro Makricko pasakojimus, kad 400 milijonų rublių kelių statybai Lietuvoje jis esą gavo dėl pomėgio medžioti. Vidurinėje Azijoje nepanaudotos lėšos, padedant draugiškiems ryšiams, gardžiai kvepiantiems siuntinukams, būdavo perkeliamos į Lietuvą. Dalis tų pinigų buvo skirta automagistralės Vilnius–Panevėžys statybai. Pasak ministro, tuo metu statyti tokio lygmens magistralę nebuvo jokios ekonominės logikos. Dėdė pasakojo, kaip iš medžiotojo bokštelio aukštybių skaičiuodavo negausius automobilių srautus šiame kelyje. Kita vertus, nuojauta sakė, kad šitas kelias ilgainiui taps svarbus ir reikalingas.

1985–1990 metais, dėdės teigimu, lengviau buvo gauti lėšų kelių remontui nei naujų kelių statybai, todėl oficialiai statyba buvo pristatoma kaip remontas. Būtent dėl apsukraus pateikimo buvo gauta lėšų ir didžiausios šalyje automagistralės Kaunas–Klaipėda statybai. Kai kelias nutiestas, pinigų jau niekas neatims. Tikrintojai iš Rusijos matė, kad vietoj kelio remonto darbų, kaip bylojo dokumentai, buvo nutiesta šiuolaikiška magistralė su skiriamąja juosta.

Nuskriaudus Tiumenės sritį (Rusija), Panevėžio kelių statybos valdyba tuomet gavo penkias itin galingas automašinas KRAZ. Tokių Lietuvoje dar nebuvo. Iš Rusijos gilumoje sutaupytų lėšų mūsų įmonę pasiekė ir pirmieji skreperiai, skirti gruntui kasti ir gabenti, tai šimtus kartų paspartino kelio sankasos statybos darbus.

***

Ekonomikoje nereikia aukštesnio išsilavinimo. Pakanka 6 klasės lygio algebros žinių ir mokėti spręsti lygtis su nežinomaisiais. Labai panašią išvadą, mano savarankiškai išmąstytą, aptikau vieno užsienio autoriaus vadybos vadovėlio įžangoje.

Lygtį galima išspręsti, kai yra tik vienas nežinomasis. Taip ir ekonomikoje. Praktika rodo, kad dažniausiai nežinomųjų būna daugiau, todėl tenka daryti prielaidas, kad nežinomuosius paverstum skaičiais.

Baigęs trejus metus trukusius mokslus vadybos akademijoje iš kelių statybos pasitraukiau ir pradėjau dirbti Planavimo skyriuje. Tuo metu įmonė neturėjo ekonomikos, planavimo specialistų, finansininkų, teisininkų. Sutartis peržiūrėdavom mes su Algimantu Butkūnu.

Keitėsi įmonių veiklą reglamentuojantys įstatymai, atsirado galimybė dirbti naujomis sąlygomis. Tapau Ekonomikos skyriaus vadovu. Išsinuomojome įmonę iš Valstybės turto fondo ir pradėjome dirbti ūkiskaitos pagrindais. Tokį ūkinės veiklos būdą pasirinkome vieni pirmųjų Lietuvoje. Panašiai dirbo ir Vilniaus tiltų valdyba Nr. 2 bei Alytaus tiltų valdyba. Prasidėjo privatizacija. Buvo leidžiama privatizuoti iki 7 procentų įmonės akcijų.

Manau, kad šiandien esu vienas ilgiausiai dirbančių bendrovės stebėtojų tarybos narių. Pirmajai stebėtojų tarybai pirmininkavo Vytautas Blažys, o aš buvau narys. Buvo suformuota ir pirmoji valdyba. Į ją buvau išrinktas kaip stebėtojų tarybos atstovas. Tai vyko 1990 metais.

Pirmajai bendrovės tarybai pirmininkavo Algimantas Butkūnas, jo pavaduotoju buvo išrinktas Vincas Steponavičius, nariais tapo Jurgis Grigalius, technikos direktorius, Vilius Matiliūnas, mechanizacijos direktorius, ir aš, ekonomikos direktorius. V. Steponavičius vėliau išvyko dirbti į Telšius, J. Grigalius – iš pradžių į Šiaulius, o vėliau į Rusiją.

Vytautas Blažys.

Po įmonės privatizavimo taryba buvo renkama iš trijų asmenų: A. Butkūnas – pirmininkas, mes su Vilium Gražiu buvome nariai. Valdyba ir tuomet buvo lyg tarpinė grandis tarp akcininkų ir darbuotojų, turėjo teisę priimti strateginius sprendimus. Būtent valdyba sprendė apie rinkos poreikius ir ieškojo būdų, kaip patenkinti darbuotojų poreikius, kad jie galėtų produktyviai dirbti. Ekonomika veikė tokiu principu: kiekvienam reikia duoti ir visiems turi užtekti esamų resursų. Planavimo sąvoka Sąjūdžio laikais lyg ir išnyko, tačiau tai nėra teisinga ir objektyvu. Vadyboje viskas prasideda nuo planavimo, be prognozių negali dirbti.

Teko tiesiogiai dalyvauti kuriant AB „Panevėžio keliai“ įmonių grupę. Pirmosios įmonės – „Klovainių skalda“, kurią siekėme įsigyti, taip ir nenusipirkome. Po to buvo bankrutuojanti Rokiškio kelių statybos įmonė (dabar Rokiškio padalinys). Panevėžio statybos tresto akcijų įsigijimas buvo rimtas žingsnis investicinėje veikloje. Šios idėjos autorius – Gvidas Drobužas. Aš balsavau prieš. Juk turi būti kompanijoje bent vienas skeptikas. Kita vertus, viduje jaučiau, kad šios statybos kompanijos potencialas didelis.

Pasakoja Vytautas Blažys, ilgametis įmonės Gamybinio-techninio skyriaus viršininkas:

Trumpas Valdo gyvenimas, o didžioji jo dalis, beveik 25 metai, susijusi su AB „Panevėžio keliai“. Akyse matau tuos Valdo metus: tai jis šlapią rudenį su žaliu kelininkų apsiaustu ir guminiais ilgaauliais automagistralės Vilnius–Panevėžys statyboje, tai valdybos laboratorijoje palinkęs prie prietaisų, tai rašantis vadybos akademijos studento darbus. O dar – kruopščiai renkantis faktus, juos grupuojantis ir rašantis pirmąją Panevėžio kelininkų istoriją.

1983 metais atvykęs dirbti į Panevėžio KSV-5, jis nėjo nė vienu iš dviejų tradicinių kelių: ilgai dirbti meistru, darbų vykdytoju ir kopti karjeros laiptais arba stoti į komunistų partiją ir iš karto – į viršų. Jis ėjo žinių ir įvairiapusės patirties kaupimo keliu. Tapo planavimo skyriaus viršininku, pirmuoju, įgijusiu aukštąjį išsilavinimą, vėliau – ekonomikos direktoriumi.

Iš prigimties Valdas buvo drovus žmogus, bet savo tiesos ir tikslo atkakliai siekdavo, vadovaudavosi skaičiais ir logika.

Matydavau Valdą bažnyčioje su sūnumis, žinojau, kad jo tėvas buvo nepriklausomos Lietuvos savanoris, pokario partizanas, politinis kalinys. Visa tai – jo dorovės šaknys. Planavimo skyrius su gamybiniu buvo glaudžiai susiję, todėl daug bendrų projektų, investicinių skaičiavimų atlikdavome kartu ir rasdavome bendrą išeitį. Mūsų keliai lygia greta ėjo ir valdant bendrovę.

Išėjęs į pensiją su Valdu nuolat bendravau, per jį mačiau ir jaučiau bendrovės darbo ir raidos pulsą. Valdo nebėra... Tačiau jo darbo žymė bendrovės istorijoje išliks ryški.

Pirmoje eilėje iš kairės: statybos direktorius Arvydas Zapalskis, vyriausiasis dispečeris Zenonas Dilys, bendrovės prezidentas Algimantas Butkūnas, gamybinės bazės vadovas Donatas Deksnys, ekonomikos direktorius Valdas Šimoliūnas, Rokiškio padalinio vadovas Almantas Pupelis. Antroje eilėje iš kairės: vyriausiasis energetikas Rimantas Mažylis, Tiekimo skyriaus viršininkas Eduardas Mikoliūnas, generalinis direktorius Virmantas Puidokas, vyriausioji buhalterė Danutė Blaškienė, techninis direktorius Vilius Gražys, GTS viršininkas Vytautas Blažys, mechanizacijos direktorius Vilius Matiliūnas, projektų direktorius Audrius Butkūnas.

INFRASTRUKTŪROS PROJEKTAMS – AUKSO MEDALIAI UŽ GROŽĮ IR FUNKCIONALUMĄ

atkelta iš 1 psl.

rekonstrukcija magistralėje A2“.

„Panevėžio kelių“ grupės įmonė Panevėžio statybos trestas drauge su užsakovui atstovaujančia UAB „Baltic RED“ šiame konkurse aukso medalį pelnė už prekybos ir laisvalaikio centro „Mega“ plėtros projekto įgyvendinimą. Užsakovas – „Baltic Shopping Centers“.

„Infrastruktūros projektuose užsakovo vaidmuo yra labai svarbus, nes būtent užsakovas formuoja užduotį projektuotojams ir rangovams, suteikia pirminį impulsą, nulemiantį konkretaus objekto pertvarkymo pagrindinius pageidaujamus principus. Vis dažniau projektavimo ir rangos darbai yra sutelkiami vienose rankose. Ši tendencija progresyvi ir sveikintina. Toks projekto įgyvendinimo metodas suteikia daugiau galimybių surasti labiausiai priimtinus inžinerinius ir vizualinius sprendinius, trumpėja darbų trukmė, mažėja įkainiai“, – sakė AB „Panevėžio keliai“ generalinis direktorius Virmantas Puidokas.

Žemaitkiemio sankryžos rekonstrukcija magistralėje A2

Vienos didžiausių Baltijos šalyse lietuviško kapitalo kelių bei geležinkelių projektavimo ir statybos bendrovių „Panevėžio keliai“ įgyvendintas projektas magistralinio kelio A2 Vilnius–Panevėžys 72,18 kilometre, šalia Žemaitkiemio sankryžos Ukmergės rajone, apėmė pėsčiųjų viaduko per magistralę A2 avaringame ruože statybą, magistralės platinimą, įrengiant greitėjimo ir lėtėjimo juostas, jungiamųjų kelių abiejose kelio pusėse bei dviejų žiedinių sankryžų įrengimą.

Renkantis projektinius sprendinius, vietoj planuoto tunelio parinktas ekonomiškesnis pėsčiųjų viaduko per magistralę A2 variantas, taip pat parinktas sankryžos su dviem žiedinėmis sankryžomis variantas, sudarantis galimybę saugiai patekti automobiliu iš vienos automagistralės pusės į kitą.

Viena iš inovatyvių, energiją taupančių priemonių – rekonstruoto ruožo apšvietimo sprendimai. Ruože įdiegta adaptyvi automatizuota apšvietimo sistema, keičianti apšvietimo lygį priklausomai nuo atvažiuojančių automobilių skaičiaus.

Pėstiesiems ir dviratininkams pastatytas viadukas leidžia saugiai kirsti tarptautinės svarbos kelią, pasižymintį intensyviais eismo srautais. Aptarnaujantis ir ūkinis transportas, vietos automobilininkai saugiai gali pervažiuoti į kitą magistralės pusę, pasinaudodami naujomis greitėjimo ir lėtėjimo juostomis, jungiamaisiais keliais, žiedinėmis sankryžomis.

Bendra rekonstruotos sankryžos, kaip statinio, architektūra – ne tik funkcionali, bet ir darniai dera su aplinka. Tarpusavyje dera lanksčios jungiamųjų kelių ir žiedinių sankryžų linijos, arkinė viaduko forma suteikia transporto mazgui estetikos. Viaduko konstrukcija, nudažyta žalia spalva, puikiai įsikomponuoja į miškingą kraštovaizdį. Metalo spalvos detalės primena statinio funkcionalumą, o industrinį stilių sušvelnina grakščios, iš pažiūros lengvos konstrukcijų formos.

Tai – viena patraukliausių sankryžų magistralėje Vilnius – Panevėžys.

Techninio projekto rengėjai – UAB „Kelprojektas“, drauge su UAB „Tiltų ekspertų centras“ ir AB „Panevėžio keliai“. Statinio projekto vadovai: Modestas Tvysa ir Martynas Jokubauskis, statinio projekto dalies vadovai: Vilius Karieta (viadukas), Marija Stanė (kelias), Donatas Breiva (lietaus nuotekų tinklai), Dalė Klepšienė (apšvietimas ir elektroniniai ryšiai), Saulius Misiukas (dujotiekis).

Statinio statybos rangovai – AB „Panevėžio keliai“ ir partneris AB „Eurovia Lietuva“. AB „Panevėžio keliai“ projektų vadovas ir statinio statybos vadovas – Jevgenijus Šaškovas. Statinio statybos vadovai – a. a. Žydrūnas Chmelevskis (statiniai), statinio statybos vadovas apšvietimui ir elektroniniams ryšiams – Virginijus Sidaravičius.

Nestandartiniai Anykščių miesto gatvių vizualiniai sprendimai

Anykščių rajono savivaldybės administracija, įvertinusi tą aplinkybę, kad jų teritorija yra svarbi kaip turizmo objektas vietos, nacionaliniu ir tarptautiniu lygmeniu, priėmė ilgalaikius sprendimus suvienodinti visos teritorijos viešųjų erdvių stilistiką, kaip numatyta Anykščių rajono savivaldybės teritorijos bendrajame plane bei lydinčiuose dokumentuose.

Konkursui „Lietuvos metų gaminys 2017“ pristatyta Žiburio ir Vilniaus gatvių rekonstrukcija Anykščių mieste. Tai – du susisiekimo infrastruktūros projektai, įgyvendinti vadovaujantis pasirinkta vieninga architektūra, derančia su unikaliu kraštovaizdžiu. Stilistika derinta ir prie jau esamų infrastruktūros objektų elementų, mažosios architektūros objektų. Drauge infrastruktūra išsaugo funkcionalumą, gerina ne tik estetinį vaizdą, bet ir gyvenimo kokybę.

„Džiaugiuosi, kad nuoseklus darbas, glaudus bendradarbiavimas davė puikų rezultatą“, – kalbėjo Anykščių rajono savivaldybės meras Kęstutis Tubis.

Pristatytų projektų prekinė išvaizda yra išskirtinė, nes architektūriniai sprendiniai daryti atsižvelgiant į unikalų vietovės pobūdį. Neįprastos formos apšvietimo atramos Vilniaus gatvėje specialiai suprojektuotos šiam objektui. Vilniaus gatvė veda į SPA centrą, todėl gatvei ir pėsčiųjų bei dviračių takams apšviesti buvo specialiai sukurtos neįprasto dizaino atramos. Didžioji jų atšaka skirta apšviesti gatvei, o mažoji atšakėlė apšviečia pėsčiųjų zoną. Atramos išsiskiria ir neįprastu lenktu siluetu. Tokią atramų dizaino idėją projektuotojai parsivežė iš Paryžiaus ir sėkmingai įgyvendino Anykščiuose.

Stilingai atrodo ir rausvas asfaltas, skirtas dviračių takams, kontrastuojantis su pilkos spalvos trinkelių bei gatvės danga. Dviračių takams nuo kitų zonų atskirti buvo naudojami pažeminti bortai, tai suteikia gaminio išvaizdai subtilumo, o funkcionalumui – ergonomiškumo.

Žiburio ir Vilniaus gatvės Anykščių mieste rekonstrukcijos techninius projektus bei techninius darbo projektus parengė AB „Panevėžio keliai“. Statinio projekto vadovė – Nijolė Fedorenkienė. Statinio projekto dalies vadovė – Deimantė Rulytė. Rangos darbus atliko AB „Panevėžio keliai“ Rokiškio filialas. Projekto vadovas – Rokiškio filialo direktorius Gintaras Genys. Statinio statybos vadovas – AB „Panevėžio keliai“ Rokiškio filialo direktoriaus pavaduotojas Šarūnas Pupelis.

Anykščių rajono savivaldybė nuosekliai laikosi vieningos susisiekimo infrastruktūros stiliaus idėjos. Rausvas asfaltas dviračių takams naudotas ir rekonstruojamose A. Vienuolio bei Šaltupio gatvėse, ten taip pat dirba AB „Panevėžio keliai“ Rokiškio filialas.

Prekybos ir laisvalaikio centro „Mega“ plėtra

2015 metų spalį Panevėžio statybos trestas pasirašė sutartį su investicine nekilnojamojo turto bendrove AB „Baltic Shopping Centers“ dėl prekybos ir laisvalaikio centro „Mega“ išplėtimo ir teritorijos sutvarkymo darbų. AB „Baltic Shopping Centers“ nekilnojamojo turto plėtros sutartimi pavedė UAB „Baltic Red“ atstovauti jai plėtojant prekybos ir laisvalaikio centrą „Mega“.

Po metus trukusių plėtros darbų Kaune atidarytas atnaujintas prekybos centras „Mega“. Prekybos ir laisvalaikio centre naujai įsikūrė daugiau nei 70 naujų parduotuvių, kavinių, restoranų bei paslaugų salonų. Sporto ir sveikatingumo mėgėjams įrengtas didžiausias Baltijos šalyse 7 500 kv. m ploto sporto ir sveikatingumo centras „VS-Fitness“. Baigus rekonstrukciją, „Mega“ tapo didžiausiu vidurio Lietuvos prekybos centru. Bendras pastato plotas siekia 102 tūkst. kv. m. Įrengta 800 automobilių vietų daugiaaukštė stovėjimo aikštelė. Antžeminėje automobilių stovėjimo aikštelėje skirta statyti 1700 automobilių.

KELIO MOTERIS STEFUTĖ – APIE PANEVĖŽIO GATVIŲ LOPYMĄ ŠALTUOJU METODU

Šiuo laikotarpiu, kur tik pažiūriu, visur matau tuos pačius vyrukus iš savivaldybės įmonės „Panevėžio gatvės“, rankytėmis ir kojytėmis lopančius gatves. Ir girdžiu baisiausius komentarus: „Kas darosi? Kaip čia dirba? Kur kastuvai ir grėbliai?“

Taigi eikit ir nuneškit savo įrankius užuot rėkę, nes žiemą juk jų nenaudojat? Bet tai ne. Daug paprasčiau darbo metu šiltai stovėti prie lango ir filmuoti kikenant iš kitų bėdų.

Na, jei žmonės neturi kuo išpilti, tai ir pila kuo turi. Pila rankytėm, trypia kojytėm. Būtų baisu, jei būtų atvirkščiai.

Ar jūs matėt, kiek parduotuvėj įrankiai kainuoja? Ar žinot, kokia dabar padėtis Lietuvoj? Ar nors vienas iš jūsų paklausėt: gal jiems reikia pagalbos? Klausykit, kritikų gildija. Juk nesat tokie kvaili kaip dedatės?

Ar nesuprantat, kad ne jie patys nusprendė šiuo „šaltuoju metodu“ štai taip užlopyti skyles? Juk nešovė šiam būreliui į galvą mintis: „Ei, gal eikim pasibarstyti šaltuoju asfaltu? Vis tiek per televizorių nieko gero nerodo?“

Juk jūs gal suprantat: kiek moka, taip ir dirba. Kokie pinigai, tokie ir įrankiai. Kokia alga, tokie ir darbuotojai. Juk ne vienam teko išgirsti įsakymą pagal pasakos motyvą: „Nueik neaišku kur, atnešk neaišku ką. O apskritai... Sukrauk malkas čia, o aš vėliau išsiaiškinsiu, kur jas iš tikrųjų reikia dėti.“

Žodžiu, taip. Dairykis atidžiai per petį, nes rytoj tave kažkas nufilmuos, kaip tu darai tai, ką tau liepė.

9772345051009

ISSN 2345-0517

Leidėjas – AB „Panevėžio keliai“

Rasa Čepienė,
tel. +370 611 48133,
el. p. rasa.cepiene@paneveziokeliai.lt

Aušra Bazilienė
el. p. personalas@paneveziokeliai.lt

Kristina Vaičiūnaitė
el. p. kristina.vaiciunaite@paneveziokeliai.lt

Valda Rapkevičiūtė
el. p. valda.rapkeviciute@paneveziokeliai.lt

Kristina Savickaitė
el. p. kristina.savickaite@gmail.com

Tiražas – 1000 vnt.

Fotografijos Andriaus Repšio

Dizainerė - Eglė Valaitytė